

Bağımsızlık
Demokrasi
Sosyalizm
Kavgasında

öncü

16 şubat 1976

yıl 1 sayı 1

fiatı 200 kuruş

MC fiili SIKIYÖNETİM UYGULUYOR...

Emekçi yığınlar, her geçen gün biraz daha yoksulluğun içine itilmekte, baskı ve terörle mücadeleleri engellenmeye, ezilmeye çabalanmaktadır. Sermaye en gerici temsilcisi MC vasıtasıyla, işçilerin, köylülerin ve gençliğin mücadelesini bozmaya, ilerici-yurtsever ve sosyalistleri sindirmeye çalışmaktadır. Hergün biraz daha çıkmaza saplanan ve ne yapacağını bilemeyen sermaye kesimleri, en azından şu içinde yaşanan dönemde, artan bir şekilde kurtuluşu, daha fazla baskıda, daha fazla kan dökmekte görmektedirler. Ve MC vasıtasıyla, bunun en geniş uygulamasını sahnelemektedir.

SERMAYENİN «KANLI TERÖR»Ü DEVAM EDİYOR

Sömürülerinin devamını ve mevcut ekonomik-politik çıkmazdan kurtulmanın yolunu faşizmde gören sermaye kesimleri, MC vasıtasıyla, adım adım bu amaca ulaşmak için her türlü metoda, zorbalığa başvuruyorlar. Hatta bir dönem önce kendileri tarafından budanarak, bugünkü haline getirilen anayasa, tekrar değiştirilmek isteniyor. Bu istek MC'nin başı Demirel tarafından açıkça ifade ediliyor. Ancak bu değişiklik belli bir gücü (hem kitlelerin mücadelesini dizginleyebilmek için gerekli olan ve hem de parlamentoda bunu gerçekleştirebilecek yeterli çoğunluğu sağlanması için gerektirdiğinden, 4 gerici burjuva partisinin oluşturduğu MC hükümetinin bunu hemen gerçekleştirmesi mümkün değil. Bu durumda MC iki yola başvuruyor: birincisi, son aylarda özellikle yaygınlaştığı ve devlet mekanizmasında yaptığı değişiklikler sayesinde kolayca yapılabildiği bir faşist uygulama: hükümetin çeşitli bakanlarından tutun da, en alt kademedeki memurun bile çoğu zaman başvurduğu kendi yasalarını dahi tanımazlık veya «fiili uygulamalar». Bunlardan en önemlisi, mülki amiriye, sıkıyönetim

ilân etme yetkisi veren kanun taslağı, ve mahkeme kararı olmadan ev veya kişilerin üzerlerinin aranması ile ilgili olanı. Zaten bu uygulama yukarıda da değindiğimiz gibi, son aylarda başvurulan bir olay. Malatya, Pazarlık, Mardin vs. olayları bunun tipik uygulamaları olmuştur. Ayrıca 10'a yakın TÖB-DER şubesinin, 5 GSB şubesinin, DDKD'lerin ve birçok mahalli derneğin kapatılması... bunlara eklenebilir.

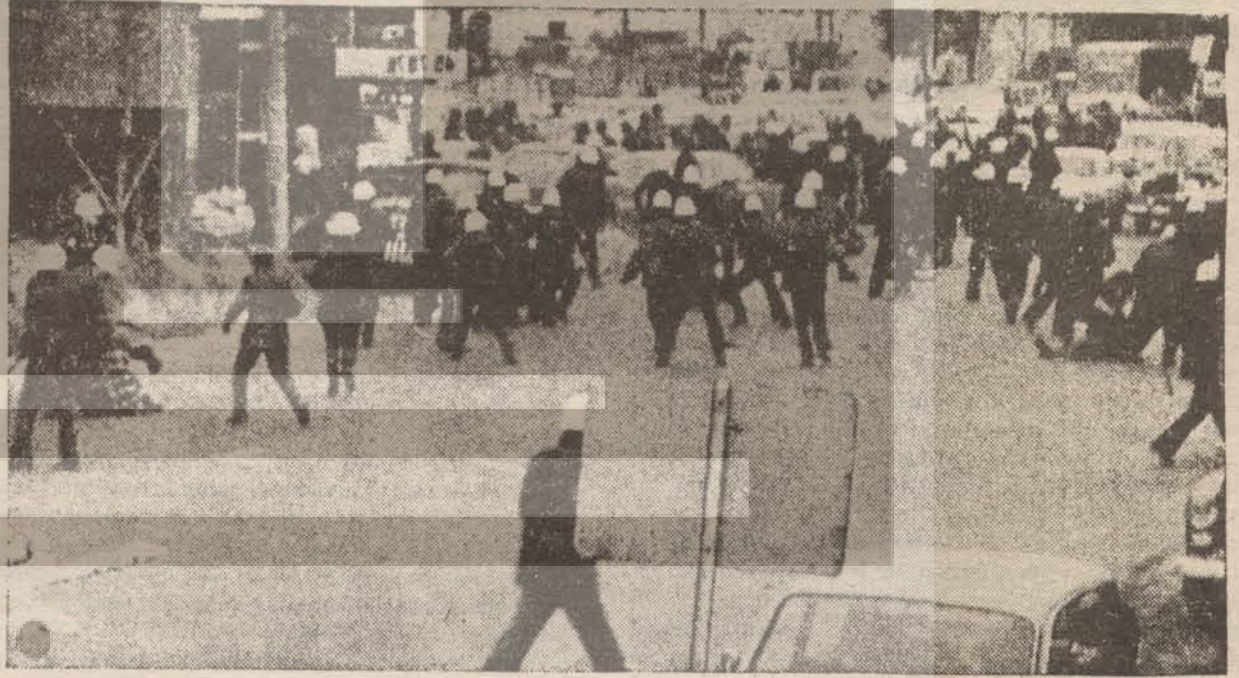
İkincisi, mevcut demokratik hakların, kâğıt üzerinde de olsa, kaldırmayı amaçlayan gerici yasaların çıkartılması çabası. Daha şimdiden onlarca kanun, bütçe sonrası görüşülmeyi bekliyor. Üniversiteler kanunu, dernekler kanunu, sendikalar kanunu, vs.

Açıkça görüleceği gibi, MC'nin her uygulaması, geniş emekçi yığınların çıkarlarına ters düşen, onların artan yoksullukları karşısında verdikleri mücadeleyi ezmeyi amaçlayan gerici bir politikadır. Bugün MC, fiili bir sıkıyönetim uygulamaktadır: sadece son aylarda onlarca devrimci işçi ve öğrenci katledilmiştir.

MC'NİN İFLAS BELİRTİLERİ

MC'nin bu politikası şimdiden iflâs etmeye ve geniş yığınların gözünde ne olduğu daha açıkça anlaşılmasına başlanmıştır. Herşeyden önce, en-

fişyonist bir ekonomik politika yürüten MC, ekonomik bir darboğazın içinde ne yapacağını şaşırılmış durumdadır. Döviz rezervlerinin tükenmiş olması ve dış kredi imkânlarının sınırlı düzeyine yaklaşması nedeniyle, sermayeyi yeterince besleyememekte ve yine zamlar ve devalüasyon kaçınılmaz bir zorunluluk olarak dayatmaktadır. Bu işe, hiç şüphe yok ki, MC'nin ömrünün biraz daha kısılmasını da beraberinde getirecektir. Yine, MC'nin şimdiye kadar aldığı baskı tedbirleri ve estirdiği terör, kitlelerin mücadelesini yoketmeyi başaramamıştır. Her geçen gün bir işyerinde, bir okulda direniş olmakta ve yine çeşitli kendiliğinden de olsa, kitle gösterileriyle faşizm ve MC lanetlenmektedir. Üniversiteler kapatılmış ve devrimci öğrenci potansiyeli dağıtılmak istenmiştir.

Ancak fabrikalarda ise durum tersinedir. Orada işçiler, kendi sınıf çıkarlarının ve diğer emekçilerin çıkarlarının korunması için daha fazla mücadeleye atılmaya hazır görünmektedir. Ve bunu; ne faşizmin, ne de onun silik kopyası MC'nin engellemeye gücü yetmeyecektir.

Bütün bunlardan başka, MC'nin faşizan tırmanışına, bizzat burjuvazinin içinden de, tekel-lerin rekabeti dolayısıyla çatlak sesler gelmektedir. CHP, DP ve hatta kısmen MSP içindeki bazılarının kendi varlıklarının inkârı olan bu gelişime karşı daha «sert» bir tutum içine girdikleri söylenebilir. Ancak bunların çıkışları, tutarlı ve kararlı olmamakta, aksine, kaypak demagogik bir yapı göstermektedir. Bunlar insanların öldürülmesine değil ama, öldürülüş biçimine (!) karşı çıkarak MC'yi yıpratmaya çalışıyorlar. Bütün bunların yanı sıra, açılan çeşitli meclis araştırmaları MC'den çok, bu düzenin kokuşmuşluğunu, çirkefliliğini sergiliyor.

Kısaca özetlersek; MC'nin yürüttüğü politika daha şimdiden iflâsın eşğine gelmiş durumda. Devalüasyon ve zamların kaçınılmaz bir zorunluluk olarak kendini dayatması, dış kredi kaynaklarının azalması kitle hareketlerinin yükselmesi MC'nin sonunu hazırlayan en önemli iç etkenlerden başlıcaları. Kıbrıs ve Ege sorununun aldığı

son durum ve ABD Kongresinin kararları, AET ile olan ilişkiler MC'nin dış politikasının iflâsıdır. Hemen bu arada söyleyelim, daha dün kadar emperyalizme olan bağlılıklarını gözardı etmeye çalışanlar, bugün verdikleri demeçlerle («Türkiye, kendisini ABD ve NATO'ya karşı serbest sayarsa şaşmamalıdır» N. Erim.) bunu, açık bir şekilde ortaya koymaktadırlar.

Şimdiye kadar söylediklerimiz sadece MC'nin iflâsını değil, ama özünde kapitalist düzenin, bu köhnemiş çürük düzenin çıkmazlarını gözler önüne seriyor.

DEMOKRATİK GÜÇLER DAHA AKTİF BİR ÇALIŞMANIN İÇİNE GİRMEK ZORUNDADIRLAR

Bugün bilinçli bir şekilde uygulanmaya ve adım adım yeni mevziler kazanmaya çalışan faşizm, karşısında bilinçli ve örgütlü bir şekilde hareket eden bir sosyalist hareket bulamamaktadır. Güçler, oldukça dağınık ve örgütsüzdür. Mevcut örgütlenmeler, ya faşizme karşı mücadelede öncülüğü gönüllü olarak CHP'ye bırakmakta ve sağ bir tutum takınmaktadır; ya da, her türlü siyasi çalışmayı (sözde kabul etseler de) pratikte reddederek kitlelerden tecrit olmakta ve «sol» bir tavır takınmaktadır. Geniş emekçi yığınların örgütlenmesini, onların talepleri ve «siyasi gerçeklerin teşhiri kampanyası» üzerinde yapmak zorundayız. Faşist güçlerin, çeşitli zorbalık metodlarının yanı sıra, demagogik sloganlarla da olsa işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınlar içine girmeye, kendilerine kitle tabanı kazanmaya çalıştıkları günümüzde, bu görüvi yerine getirmeyenler bir hiç olmaktan öteye gidemezler. En geniş yığınların örgütlenmelerini ve politik eğitimlerini sağlamak için, onları daha aktif bir şekilde mücadelenin içine çekebilmek için sabırlı, kararlı ve bilinçli bir çalışmayı örgütlemek zorundayız. Kendiliğinden yükselen kitle hareketlerine bilinç unsurunu katarak, onları tutarlı sınıf hareketlerine dönüştürmeliyiz. Bunları yapmadan faşizme karşı tutarlı bir mücadele örgütlenemez. Faşist bir tırmanış içinde olan MC, ancak ve ancak kararlı ve tutarlı kitle hareketleriyle yenilgiye uğratılabilir. Kitleye güvensizliğin açık belirtileri olan perde arkası kulislerle veya hiçbir güce sahip olunmadığı halde parlamentodan girişimler bekleyerek, MC'nin yıkılacağını zannetmek ham bir hayal olmaktadır. Mevcut devrimci potansiyel

CHP kuyruğuna takarak pasifize etmekten öteye gitmeyen bir politika, yenilgi politikasıdır.

Faşist tırmanışa dur demek için, MC'yi teşhir ederek, emekçi yığınların düşmanı olduğunu göstermek için, anti-faşist güçler kendi aralarındaki ayrılıklara rağmen, asgari ortak ilkelere anlaşarak en geniş kitleleri mücadeleye çekmeli ve güçlü anti-faşist gösteriler düzenlemelidir. Unutmayalım ki, faşizm, sadece bir görüşe, bir gruba değil ama aksine tüm ilerici yurtsever ve sosyalistlere, tüm emekçilere karşıdır ve onları ezmeyi amaçlar. Burjuvazinin terörü karşısında sinmek veya mücadelede öncülüğü bir diğer burjuva politikacısına bırakmak, ancak burjuvazinin işine yarar ve onu güçlendirir. Katliamlar karşısında, işçilerin memurlaştırılması, okulların kapatılması, işçilerin işten atılması karşısında... bütün bunlar karşısında en geniş kitleleri harekete geçirmeliyiz, bunun için mücadele etmeliyiz. İşçiler, üniversitelerde, liselerde öğrencilerin verdiği mücadeleye sahip çıkmalı, onları aktif bir şekilde desteklemeli ve yine aynı şekilde, öğrenciler işten atılmaları, direniş ve grevler sırasında işçilerin yardımına koşmalıdır. Ancak toplumun tüm ezilen kesimleri arasında sağlanacak bir güçbirliği, faşizmi geriletecek ve onu yokedecektir.

ÇIKARKEN

Günümüz dünya ve Türkiye'de sınıf mücadelesi hızlanmakta, daha geniş boyutlara ulaşmaktadır. Dünya devrimci hareketi elde ettiği mevzileri sağlamlaştırmakta, her gün elde edilen yeni zaferler emperyalist kapitalizmin temelini çökertmektedir. Türkiye'de sosyalist hareket düne nazaran çok daha geniş kitleleri kucaklamakta, öncü emekçilerin geniş kesimi kurtuluşlarını sosyalizmde aramaktadırlar.

Marksizmi bilenler için dünya ve Türkiye'yi kapsayan bu devrimci iklim, tesadüfi bir olgu değildir. Bu durum, toplumsal gelişim yasalarının durmadan işleminin bir ürünüdür. Elbetteki son tahlilde insan iradesinden bağımsız, kendi yasalarına hareket eden bu tarihsel gelişim, kaçınılmaz olarak sosyalizm ve sınıfsız topluma kadar uzayacaktır. O halde, hem var olan nesnel durum, hem de bu gerçeğin yaratıcı nedenlerini ve niteliğini bize açıklayan, doğruluğunu tarih içinde şimdiye kadar defalarca ispatlamış bilim, her bakımdan dünya ve Türkiye'nin geleceği için iyi şeyler söylüyor. Ama bu biz devrimciler için işi oluruna bırakmamız için bir neden mi? Hayır!

Bilimin ve var olan durumun, bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesinin yarın kazanaacağı zaferi göstermesi elbetteki bu hiç bir çaba istemeyen kendiliğinden gerçekleşebilecek bir şey anlamına gelmiyor. Toplumdaki ilerici ve devrimci gelişim ve dönüşümler, toplumda ilerici ve devrimcilerin, bu ilerleme ve değişime karşı olanlara karşı verecekleri mücadele ile mümkündür. Böyle bir mücadele sosyalistler için en genel anlamda ne olmalıdır?

Toplumsal değişimin ve her türlü ileriyeye doğru atılımın en tutarlı gücü olan işçi sınıfının ekonomik, siyasi ve ideolojik mücadelesinin organizasyonunun ve birlikteliğinin sağlanması gerekir. İşçi sınıfının sosyal devrimi, onun üçlü mücadelesi onun öncüsü olan partisi vasıtasıyla yürütülürse başarıya ulaşır. Parti işçi sınıfını diğer emekçilerle beraber iktidarı almaya ve koruması yönünde yönlendirir; parti devrimci iktidarı yoluyla üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçirilmesini, üretim sürecinin plânlanmasını getirir, toplumsal refahın gelişip yaygınlaşmasını sağlar. Bu yol tüm köleleştirilmiş insanlığın kurtuluş yoludur. İnsanlığa tüm olarak kölelikten kurtuluş kapılarını açan sosyal devrimin ön şartı bilinçlenmiş, verdikleri kavgayı ve onun getireceklerini gerektirdiği fedakarlıkları kavramış kitlelerin iktidarı almalarıdır. Bu kavranın başarısı bir çok sosyal-tarihi koşulların gerekliliğine bağlı olduğu kadar o şartlar içinde hareket edecek yığınların bilinçlerine de bağlıdır.

Marksizm; toplumsal değişimleri, o değişmeden çıkarı olan sınıflar ve güçler tarafından gerçekleştirildiğini gösterir. Eski bir toplum düzeninden, yeni bir toplumsal düzene geçişi sağlayacak ilercil, bizzat eski toplum düzeninin içinde yer alır. Kapitalizmden sosyalizme geçiş, yeni düzenin kurulması başlıca işçi sınıfının eseri olacaktır. İşçi sınıfının böyle bir dönüşümü sağlayabilmesi, kendi güçlerini seferber edebilmesinin yanı sıra, düzenle muhalefet eden diğer sınıf ve tabakaların da düzene karşı olan hoşnutsuzluklarını kendi istediği yöne kanalizasyon edebilmesi ile mümkündür. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır ama, bu kurtuluş gericilikle çelişki içinde olan diğer sınıf ve zümrelerin desteğini almaya da şart koşar. Başka bir deyişle işçi sınıfı kendi dışında mevcut siyasi iktidarla çelişkisi olan diğer unsurların kurtuluşunu sağlayabildiği ölçüde, kendi kurtuluşunu da sağlayabilir, yani esaret ve sömürü zincirini kırabilir.

Bunun için sosyalistler, toplumda sadece proletaryayı görüp onun çıkarlarını savunmakla yetinmezler; onlar, düzenle çelişki içinde olan toplumsal muhalefet içinde yer alan, belli dönemlerde bu nitelikleri ile proleteryaaya müttefik olacak çeşitli unsurların da hakim sınıflara karşı çıkarılarını savunmak mecburiyetindedirler.

Teziri kitlelerce kavranabildiği ölçüde maddi güç olur. Sosyalistler, devrimci teorilerini emekçilere, toplumsal hayatın devrimci gücü işçi sınıfına kavratılabildikleri ölçüde onu toplumsal maddi bir güç haline getirebilirler.

Bu bilimsel tesbit, en genel biçimiyle koyduğumuz bu anlayış marksizmin ruhudur ve ÖNCÜ'ye rehberlik eden de bu anlayıştır.

ÖNCÜ NASIL BİR GÖREV YAPACAK?

Siyasi iktidar mücadelesinde kitlelerin bilinçlenmesindeki odak noktası proletaryanın «kendisi işçi sınıfı» olmasıdır. Bu ise ancak işçi sınıfının üçlü mücadelesini (ekonomik, politik, ideolojik)

sonuna kadar kararlı bir şekilde sürdürmekle ve bunların birlikteliğini sağlamaya mümkün olabilir. Yalnızca sınıf bilinçli proletarya diğer emekçi kitlelerinin iktidara karşı olan mücadelelerini, hoşnutsuzluklarını yönlendirebilir ve onları kendi etrafında ortak amaca doğru birleştirebilir.

Proletaryanın «sınıf olarak» sosyalizme kazanılması elbetteki geniş ve kapsamlı bir bilinçlenme çabasının-egitiminin ve bu eğitim materyallerinin günlük pratikte denenmesinin ürünü olabilir.

İşçi sınıfının ve dostlarının bilinçlenmeleri ve siyasi mücadelede daha büyük ve güvenli adımlarla yürüyebilmeleri için sürekli bir «siyasi gerçekleri teşhir» faaliyeti yürütmek ÖNCÜ'nün başlıca yayın politikası olacaktır.

Her sosyalist gazete yukarıda söylenen temel görevi yerine getirmek üzere Lenin'in belirttiği «kollektif ajitator» «kollektif propagandist» olma niteliğini, biziatihi varlığı ile iyi veya kötü, ister istemez içinde taşır. Şüphesizki ÖNCÜ bu gerçeğe istisna teşkil etmeyecektir. Buna rağmen Lenin'in devrimci bir gazetenin fonksiyonunu belirlerken, yaşadığı dönemin şartlarına uygun olarak özellikle öncelik tanıdığı bir görev «kollektif örgütleyici» olma görevini ÖNCÜ o dönemden çok farklı şartların ürünü olmasından dolayı üstlenmeyecektir. Onun böylesine bir konuda iddiası yoktur.

ÖNCÜ doğru devrimci fikirlerin yayılması ve bunların etrafında gerçekleştirilecek örgütlenmelere ışık tutmak isteyecektir, fakat gazetenin bizzat kendisi bir örgütlenme aracı olmayacaktır.

İşçilerin ve emekçi kitlelerin siyasi eğitimlerinin geliştirilmesi sadece devrimci bir gazetenin görevini yapması sonucu oluşamaz. Bu konuda sosyalist gazetenin fonksiyonu kısıtlı ve dardır. Yalnız yazımız, sosyalist bir gazetenin görevleri nelerdir, en genel yayın politikasının çizilmesinde temel alınacak düşünce ne olmalıdır, konusunu işlediğinden, emekçi kitlelerin siyasi eğitimlerinin geliştirilmesi gazetenin bu dar görev alanı içinde düşünülmüş, devrimci bir gazetenin kitlelerin siyasi eğitimlerinin yükseltilmesindeki görevlerini belirlemiştir. İşçi sınıfının siyasi eğitiminin mükemmelleşmesi uğruna verilecek mücadelede her şeyden önce örgütlenmiş mücadelenin öncülüğünde, gazete'de dahil çeşitli yayın faaliyetleri, yürüyüşler, gösteriler, özellikle grevler ve direnişlerin etkili rolü küçümsenemez.

BİR DEVRİMCİ GAZETENİN MUHTEVASI NE OLMALI?

Kapitalizm şartları içinde sosyalizmin henüz daha işçi sınıfına yeni malolmaya başladığı dönemlerde işçi sınıfı ve emekçilerin geniş kesimi sosyalizme yabancıdır. Üstelik geçmiş egemen güçlerin ve burjuvazinin şartlandırmaları sonucu bir kısmının sosyalizme karşı belli bir ön yargısı da bulunabilir. İşçi sınıfı ve emekçilerin sosyalizm karşısında bu yabancılık ve önyargılarını kırabilmek kitleleri sadece sosyalizmin teorik ifadeleri ile tanıştırmakla mümkün değildir. Bu engelini aşılabilmesi, toplumsal hayatları içinde karşılaştıkları ekonomik ve siyasi sorunları işçilere açıklayarak, onlara bu sorunların toplumsal kökeni ve düzenle olan bağlantısını gösterebilmekle mümkün olabilir. Şüphesiz ki bu görevin yerine getirilmesi, işçileri sosyalizmle tanıştırır, bazı kesimlerinin sosyalizme karşı duydukları belli ön yargıları kırabilir, ama bu bütünüyle işçilerin kendileri için sınıf olma seviyesine çıkarılarak siyasi eğitimlerinin sağlanması anlamına gelmez. Çünkü işçilerin, kendilerinin esaret ve sömürü zinciri altında tutulan bir sınıf olduklarını bilmeleri, sadece bunu bilmeleri onların tarihsel öncü görevini anlaması için yeterli değildir; onlar bu kurtuluşa nasıl gidileceğini, kendi zincirlerini kendilerinin kırabileceğini ama bu zincirleri kırabilmeleri için her şeyden önce kendi dışındaki unsurların düzenle olan çelişki ve sorunlarını bilmedeki önemi, kendi zincirlerini kırabilmesi için kendi dışındakilerinin sorunlarının çözülmesinin gerekliliğini bu yüzden belli dönemlerde yandaşlarını karşısındakiler kadar iyi tanımalarına zorunluluğunu da öğrenmeleri gerekir. Bu en genel bilincin, işçi sınıfının siyasi mücadelesinin önemi yani işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kendi kurtuluşları için iktidar uğruna verecekleri mücadelenin belirleyiciliği ile ilgili siyasi görüşle canlı bir anlam kazandırabildiği ölçüde pratik değerinin olabileceğinin unutulmaması gerekir.

Ancak böylesine bir bütünlük içinde sunulan bir bilgilendirme işçilerin siyasi eğitimini sağlayabilir.

O halde kendisini genel olarak işçi sınıfına bilinç getirmekle yükümlü sayan bir gazete, bir

yandan işçilerin toplum hayatı içinde karşılaştıkları ekonomik ve siyasi sorunlardan bahsedip bu sorunların çözümünü iktidarla olan yakın ilişkisini belirlerken, diğer yandan da kendi yayın alanını sadece işçi sınıfının sorunları ile sınırlandırmayıp tüm toplumsal konulara da değinmesi gerekir.

Elbetteki devrimci sosyalist bir gazete işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin siyasi eğitimlerinin geliştirilmesinde sadece kendi toplumundan bahsetmesinin yetersiz kalacağını bilecektir. Kitlelere köklü bir enternasyonalizm duygusu aşılacak için emekçilerin dünya olayları hakkında da bilgilenmelerini sağlamaya yönelecek, bütün bir dünya görüşüne varmayı hedefleyecektir.

ÖNCÜ; dünya sosyalist ülkeler topluluğunun sosyalizmin kurulmasında aldıkları yol, bu yolun kapitalizme nazaran kesin üstünlüğü, sosyalizm şartları içinde kitlelerin yaşantısında lehlerine olan büyük ve anlamlı değişimin belirtilmesininde, öncü işçilerin sosyalizme olan inançlarının pekişmesi, sosyalizme yabancı işçilerin sosyalizm ile tanışması ve sosyalizme karşı belli ön yargı ile donatılmışların bu yargıların kırılması açısından son derece değerli bir yer olduğunun bilincindedir.

Buraya kadar söylediklerimizi özetlersek:

ÖNCÜ; sadece işçilerin ekonomik ve siyasi sorunları ile ilgilenmekle yetinmeyecek toplumdaki diğer emekçi kesimlerin, öğrencilerin, aydınların mevcut düzenle muhalefet içinde bulunan tüm unsurların da sorunları ve mücadelesi ile ilgilenecektir. Buna paralel olarak egemen güçlerin, toplumun tüm sınıf ve kesimi üzerinde uyguladığı politikanın niteliğini de açıklayacak bu güçlerce tertiplenen oyunların teşhirine yönelecektir. Ayrıca ilk bakışta toplumda birbirinden tecritmiş gibi görünen çeşitli ekonomik ve siyasi olguların birbirleriyle olan bağlantısını gösterip, okuyucunun toplum hakkında daha sistemize bir bilgi sahibi olmasına çalışacaktır.

İDEOLOJİK MÜCADELE

ÖNCÜ; işçi ve emekçi yığınlarına doğru bir bilinç verebilmek yani onları sosyalizm dışı yanlış görüşlerin etkisinden kurtarıp, sosyalizme kazanılabilmelerini sağlamak için burjuvazinin her türlü görüşlerine karşı amansız bir mücadele verilmesi gerektiği inancındadır.

Faşist görüşlerin yanı sıra, faşist ideoloji ile eş tutulmaması gereken ama yine de kitleleri yanıltan ve burjuvazinin kuşruğuna takan sosyal-demokrasie karşı da ideolojik mücadele verilmelidir.

Bu mücadelenin genel doğruların tekrarından da öte canlılığına, günlük hayatla bağlantısına özel bir dikkat gösterip, bu görüşlerin somut örneklerinden yola çıkarak teşhirine yönelip, vurgulanan genel doğrulara daha sıcak bir içerik ve anlam kazandırılmalıdır.

ÖNCÜ, aynı şekilde kendisini sosyalizm maskesi altında saklayan ve bu maske ile işçi sınıfı ve kitleler içine sızmaya çalışan her türlü küçük burjuva reformist, anarşist, maocu ve sapık görüşlerin de maskesini düşürüp gerçek yüzlerinin teşhirine çalışacaktır.

SONUÇ

ÖNCÜ, gazetesi için bir devrimci gazetede olması gereken bütün nitelikleri içeren hayli yükümlü bir yayın politikası çizdik. Belki de koyduğumuz bu hedeflere çeşitli sebeplerle (teknik, yer darlığı) henüz tam anlamıyla ulaşamayabiliriz. Bu ayrı bir mesele, Lenin'in de dediği gibi mükemmel şeyler düşünmek iyi bir şeydir çünkü insan hangi hedefin gerçekten varılması gereken olduğunu görür ve ona ulaşmak için sürekli ve heriyeye bakarak hareket eder.

ÖNCÜ'nün niteliğini şu belirli dönemde üstlendiği görev ve yükümlülükleri belirlemeye çalıştık. Her sosyalist devrimci gazetenin istenilen görevi yerine getirebilmesi okuyucuların sıcaklığına ve desteğine muhtaçtır. Böyle bir ılıgı ve desteği göstereceğinize olan ümidimizle...

EMEKÇİLERİN DÜŞMANI FASİZM

Bugün ülkemizdeki tüm sosyalistler faşizmin varlığı veya faşizmin yükselmekte olduğu konusunda hemfikir. Bugün tüm sosyalistler ülkemiz için en büyük tehlike olarak, işçi sınıfının ve emekçi halkın en azgın düşmanı olan finans-kapitalin en gerici, en şovenist ve en zorba unsurlarının açıktan açığa yıldırıcı diktatörlüğü faşizmi görüyorlar. Ancak faşizmi kavrayış ve mücadele yöntemleri üzerinde sosyalistler arasında bir anlaşma sözkonusu değil. Kimileri faşizmi «sürekli» olarak vargördüklerinden özellikle incelemeye gerek duymazken, kimileri de faşizme karşı mücadelede umutlarını burjuvazinin bir kesimine bağlamış görünüyorlar. Gene de tüm sosyalistlerin üzerinde anlaşarak bilmadan, usanmadan tekrarladıkları bir takım genel doğrular var. Bu yazı dizisinin konusu genel olarak faşizmi ve diğer sosyalist grupların bu konudaki hatalarını eleştirmek değil. Bu nedenle o üzerinde anlaşılan ve doğruluğundan kimsenin kuşkusuz olmayan genel doğruları alıp, yorumlayıp, faşizmin kavranması konusunda polemik yapmayacağız. Elimizden geldiğince meselenin daha güncel detaylarını inceleyeceğiz.

Her hangi bir sınıf siyasi hareketinin kitleler içinde etkinlik kazanması ve o sınıf siyasi hareketinin iktidara gelmesi kendiliğinden, tesadüfi bir olay değildir. Belirli tarihi şartlar içerisinde iktidarda kalmak veya iktidara gelmek isteyen bir sınıf siyasi hareketinin geniş kitlelerin hoşnutsuzluğunu, muhalefetini örgütlemesi gerekir. Kitlelerin hoşnutsuzluğunun ve muhalefetinin örgütlenmesi sınıf siyasi hareketine ikili bir çalışma yapmayı zorunlu kılar. Bir yandan onların taleplerini içeren bir siyasi programın en geniş kitlelere benimsetilmesi, öte yandan da bu program etrafında kitlelerin örgütlenmesi. Bu nedendir ki ne amacı belli olmayan bir örgütlenme yani hedefleri kitlelere en kaba şekliyle bile olsun benimsetilmemiş bir hareket, ne de eyleme dönüşmeyen, örgütlenmeye yönelmeyen kuru bir bilgi bütünü kitleleri kazanamaz, iktidara yönelemez. Bu nedenle bir sınıf siyasi hareketi kitleleri bir yandan ideoloji öte yandan da politik çalışmasıyla kazanabilir ve iktidara yönelebilir.

Burjuvazi iktidara gelebilmek için bir yandan politik örgütlenme çalışmasını yürütürken öte yandan da kitlelere «adalet, eşitlik, kardeşlik» vaad etmiş ve onları kendi sınıf iktidarını kurabilmek için harekete geçirebilmiştir. Böylece iktidara gelen burjuvazi iktidarda kalabilmek geniş kitleleri sömürebilmek için bir yandan onlar üzerinde burjuva devlet cihazıyla baskı ve zulüm uygularken, öte yandan da onların taleplerini şu veya bu şekilde geçiştirmeyi, kitleleri ikiyüzlülük ve yalan dolu demagojilerle aldatmayı sürdürmek zorundadır. Bu nedenle gericileşen ve ölüme yaklaşan burjuvazi bir yandan dinci ideolojiye öte yandan da faşist ideolojiye başvurmak zorunda kalır. Burjuvazi yalnızca baskı ve zulüm uygulayarak iktidarda kalmanın mümkün olmadığını, tarihin akışı içinde dünyadaki proletarya iktidarlarının örneklerinde görerek kendini kitleleri ideolojik olarak kazanmak zorunluluğu içinde görür. Bu nedenle ülkedeki somut siyasi durum, sınıf mücadelesinin eriştiği boyutlar burjuvaziyi ideolojisinde çeşitli değişiklikler yapmaya ve bu sözde yeni ideolojiyi kitlelere benimsetmeye zorlar. Kitlelere benimsetilme zorunluluğu bu ideolojilerin kitlelerin taleplerini de gözönünde bulundurmasını zorunlu kılar. Kapitalist toplumda iktidara yürüyen ve iktidarı er veya geç mutlak alacak partisi öncülüğündeki proletaryada burjuvaziye karşı mücadelesini bir yandan politik, öte yandan ideolojik olarak sürdürmek zorundadır. Proletarya bir yandan kendini ve en geniş emekçi kitleleri köleleştirilen burjuva iktidarına ve onun baskı ve zulüm mekanizması olan burjuva devlet mekanizmasına karşı mücadele ederken öte yandan da iktidarı alabilmek için ittifak kurmak, kazanma zorunda olduğu geniş kitlelerin taleplerinin gerçek çözüm yollarını göstermek zorundadır. Bu anlamda kitleleri demagojik vaatlerle uyutan, yalana dayalı burjuva ideolojilerine karşı kitleleri uyarmak bu yalanları açıklamak ve onları gerçek ideolojiye, işçi sınıfı ideolojisine kazanmak zorundadır. Burjuvazi ideolojik iflasını gördükçe daha da büyük yalanlara başvurur, kitleleri kazanmak için sözde yeni ideolojiler öne sürer, bunlar aracılığıyla eski yalanlarını örtmeye çabalar. Bu yüzden proletaryanın iktidarı almak üzere örgüt-

lenebilmesi aynı zamanda ülkenin içinde bulunduğu siyasi, ekonomik açmaz karşısında yükselen toplumsal muhalefet içinde burjuva ideolojisinin kof vaadlerini etkisiz hale getirebilmesine de bağlıdır. Çünkü burjuva ideolojisinin ve onun türevlerinin etkisinin kırılması proletaryanın ideolojisinin, sosyalizmin güçlenmesini de beraberinde getirir. Bu nedenle sınıf mücadelesinin önemli bir cephesi de ideolojik mücadele cephesidir.

Çağımızda proletarya ile burjuvazi arasında amansız bir şekilde sürmekte olan sınıf mücadelesi ve bu mücadelede proletaryanın sağladığı kesin politik, ideolojik üstünlük burjuvaziyi bir süre daha olsun iktidarda kalabilmek için yeni yalan ve zulüm sistemleri bulmak zorunda bırakmıştır. 1870 lerle başlayan kapitalizmin asalak ve ölümcülleşmiş dönemi emperyalizm ve 1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile birlikte burjuvazi, proletarya ve onun ideolojisinin karşısına yeni baskı yöntemleri ve bunları haklı çıkarmaya çalışan ideolojik elbiselerle çıkmak zorunda kalmıştır. İşte faşizm ve faşist ideoloji bu tarihi şartlarda ortaya çıkmıştır. Proletarya partileri bir yandan faşizme karşı aktif mücadele verir ona karşı izlenecek politik taktikleri tespit ederken öte yandan da faşist ideolojiye karşı mücadelenin önemini vurgulamışlardır. III. Enternasyonalin 7. Kongre raporunda Dimitrof faşizme ideolojik alanda mücadele üzerinde şöyle diyor: «Partilerimizin yürüttükleri anti-faşist mücadelenin en zayıf taraflarından biri, partilerimizin faşizm demagojisine yeter derecede ve zamanında karşılık göstermemelerinden ve şu anda faşizm ideolojisiyle mücadele sorununa karşı ÖNEMSEMEZ tavır sürdürmelerinden ibarettir. Birçok yoldaş, saçmalarından birçok kere akılsızlığa varan faşist ideoloji gibi, burjuva ideolojisinin böyle gerici bir çeşidinin de genellikle KİTLESEL BİR HAREKET NİTELİĞİ KAZANMAYA MUKTEDİR OLDUĞUNA İNANMIYORLARDI. BU BÜYÜK BİR YALNIŞTI. Kapitalizmin ciddi bir durum alan çöküşü ideolojisinin ve kültürünün ta canına işlemekte, geniş halk kitlelerinin perişan durumu ise belirli tabakalarını bu çöküşün ideolojik pisliğine bulaşmaya yakın bir duruma getirmektedir. Biz, faşizmin ideolojik salgınının bu gücünü kesinlikle KÜÇÜMSEMELİYİZ. Tersine biz AÇIK, HERKESÇE ANLAŞILIR KANITLAR ileri sürerek ve halk kitlelerinin ULUSAL PSİKOLOJİSİNİN ÖZELLİKLERİNE dürüstçe ve iyi düşünerek yanaşıp GENİŞ BİR İDEOLOJİK MÜCADELEYE GİRİŞMELİYİZ. (Dimitrof, Seçme Eserler I, Sayfa 253, Biz majisküledik.)

Bugün ülkemizde emperyalizm ve onun yerli ortağı finans-kapitalin azgın tahakküm ve sömürsü altında bulunan proletarya ve emekçi kitlelerin toplumsal muhalefeti yükselmektedir. Ancak yükselen bu toplumsal muhalefet ülkemizde proletaryanın sınıf siyasi hareketinin güçsüzlüğü nedeniyle sosyalizm dışı kanallarda akmakta, kendiliğinden bir karakter arzuetmektedir. Bu mücadele şu anlamda kendiliğindedir: Sosyalist hareketle henüz kaynaşmamıştır. Yoksa proletarya ve emekçi halkın hareketi siyaset dışında akmamaktadır, tersine bugün proletaryaya siyasi-ideolojik anlamda sosyal-demokrasi hakimdir. Ancak bu siyasi durum dayanacağı maddi temellere sahip olmadığından ve onları yaratma şansına da sahip olmadığından kalıcı değildir. Sosyal-demokrasinin yakın bir gelecekteki iflası proletarya ve emekçi kitlelerde yeni umutların aranmasını getirecektir. Bu durum elbette sosyalistlerin istediği, arzuladığı bir şeydir. Ancak henüz proletarya partisinin yaratılma sürecinin yaşandığı ülkemizde bu durum aynı zamanda burjuvazi için yeni bir olanağı, proletarya için yeni bir tehlikeyi de içermektedir. O da faşizmin ve faşist ideolojinin kitle tabanı kazanmasıdır. Gerçekten de ülkemizde, yukarıda kısaca değindiğimiz siyasi durum nedeniyle faşizmin tabandan yükselme şansı vardır. Bu illa olacak anlamına değildir, ancak gerçekleşebilir bir olasılıktır. Bu durum bize geniş kitleler içinde faşizme ve faşist ideolojiye karşı aktif bir mücadele yürütme görevini de kaçınılmaz olarak yüklemektedir.

Faşizm kitleler arasında nasıl etkinlik kazanır? Dimitrof bu konuda şunları söylüyor: «Faşizmin, kitleleri kendine çekmeyi başarmasının nedeni, giderilmesi, özellikle zorunluk durumuna gelen, bu kitlelerin ihtiyaç ve isteklerini kötüye kullanmasıdır... Faşizm kitleleri önü alınmaz bir

TÜRKEŞ, HİTLER'

şekilde istismara çalışır, emekçilerin yirtici burjuvaziye, bankalara, tröstlere ve finans-kapital kodamanlarına karşı besledikleri derin nefreti kötüye kullanarak şu anda siyasi bakımdan yetismemiş kitleler için son derece çekici olan sloganlar... Ortaya atarak ustaca kapitalist aleyhtarı bir demagojiyle kitlelerin arasına girer... Faşizm, halkı işkence yapmak için en sapık, satılık unsurların eline teslim eder, ama halkın karşısına «dürüst ve haram yemez iktidar» isteğiyle çıkar... Rüşvete isyan eder... Kitleler üzerinde burjuva hükümetlerine karşı uzlaşmaz tavır takındığı etkisini uyandırır... Faşizm, yaptığı demagojiyi her ülkenin ulusal özelliklerine ve hatta aynı ülkede bulunan sosyal tabakaların bile özelliklerine uydurur... Faşizm, proletaryanın devrimci hareketine, kaynaşma durumundaki halk kitlelerine darbe indiren bir parti olarak iktidara gelmekle birlikte, iktidara gelişini «bütün ulus» adına burjuvazi aleyhinde ve ulusun «kurtuluşu» uğrunda yapılan bir «devrimci» hareket olarak gösterir.» (Age, Sf. 178, 179, 180).

Faşizmin bu evrensel taktikleri bugün ülkemizde MHP tarafından uygulanmaya çalışılmaktadır. MC'nin hükümet olması ve faşist MHP'nin 3 milletvekili ile bunun içinde yer alması ile birlikte MHP'nin sistemli bir biçimde kitle çalışmalarını yoğunlaştırdığı ve proletaryanın ekonomik mücadelesine, gençlik içine ve toplumsal muhalefet katlarına sızmaya çalıştığı, evrensel faşist ideolojinin ülkemizdeki görünüş biçimi olan 9 işçi sistemli bir şekilde yaygınlaştırmaya çalıştığı apaçık gözler önünde. TRT'de hemen hergün bildirileri okunan, hergün bir yerde olay çıkaran ve bunu kitle içinde siyasi güçlenmesi için kullanan MHP'ye karşı mücadele acil gündem maddesi haline gelmiştir. Bu mücadele bir yandan faşist saldırılara karşı pratik göğüs göğüse mücadeleyi ve baskıları geri itmeyi gerektirirken öte yandan da evrensel faşist ideolojinin ülkemiz somutundaki görünüş şekli 9 İşçi demagojisini, yalanlarını, ikiyüzlüğünü açığa çıkartmak olacaktır. Faşizme ve faşist ideolojiye karşı tutarlı bir şekilde sosyal-demokrasiden bir mücadele beklemek saf hayaldir. Sosyal-demokrat hareket de burjuva sınıflar arası barış ideolojisinden kaynaklandığından ne faşizme karşı aktif bir mücadeleyi göze alabilir ne de faşist ideolojiyi tutarlı, açık bir şekilde mahkum edebilir. Faşist baskılara karşı göğüs göğüse mücadele ve faşist ideolojinin mahkum edilmesi görevi sosyalistler tarafından ciddiye alınmazsa sosyal-demokrasinin faşizm ile flört etmesi büyük bir olasılıktır. Dimitrof faşizmin niçin ve ne şekilde zafer kazandığını tahlil ederken şöyle diyor: «Faşizm, herşeyden önce işçi sınıfının, sosyal-demokrasi liderlerinin burjuvaziyle sınıf işbirliği politikaları yürütmeleri sonucu, ilerleme durumundaki burjuvazi karşısında parçalanmış, politika ve örgüt bakımından silahsızlanmış duruma gelmesinden dolayı iktidara gelebildi. Komünist partiler ise kitleleri ayaklandırmak ve sosyal-demokrasiden ona karşı anti-faşist savaşa yöneltmek için yeter derecede güçlü değillerdi.» (Age, Sf. 185) Bu nedenle faşizme karşı aktif mücadele ve faşist ideolojinin mahkum edilmesi kaçınılmaz olarak sosyalistlere düşer. Faşizmin baş düşmanı proletarya onu tarihin çöplüğüne attığı gibi ideolojisini de mahkum edip silecektir.

Nevar ki ülkemiz sosyalistleri bugüne kadar faşizm hakkında genel doğruları çok yazıp söyledikleri halde faşist ideolojiyi somut, tutarlı, herkesçe anlaşılabilir bir şekilde eleştirmediler, bu çalışmayı özellikle, kitleler içinde yapmadılar. Oysaki böyle bir çalışma bir yandan kitleler içinde faşizmin etkisinin kırılmasını, faşizmin çöküşünün teşhirini sağlarken öte yandan kitlelere sosyalizmi somut bir şekilde, sınıf düşmanı karşısındaki gücüyle birlikte tanıttırır. Çünkü faşist ideolojinin, faşizmin demagojik vaatlerinin kofluğunu ve yalancılığını anlatmak ancak kitlelere doğruları, taleplerinin nasıl gerçekleştirilebileceğini yani proletaryanın ideolojisini, sosyalizmi anlatmakla mümkündür.

İşte bu yazı dizisinin temel amacı faşist ideolojinin güncel görünümünün teşhiri olacaktır. Evrensel faşist ideolojinin ülkemizde kitleler arasında yaygınlaştırılması başlıca MHP tarafından yapılmaktadır. Türkes evrensel faşist ideolojiyi tüm faşistlerin uyguladığı bir taktik gereği «yerli ma-» haline çevirmiş ve «9 işçi» olarak adlandırmış-

İN SİLİK KOPYASI

tir. Bu yüzden ülkemiz somutunda eleştirmeye girişeceğimiz '9 ışık' tezi doğal sonuç olarak onun evrensel paralelinin de yani Hitler'in görüşlerini de (Nazizm) eleştirilmesini kaçınılmaz olarak beraberinde getirmektedir.

Faşizm sınıflardan kopuk bir ideoloji olmadığı aksine burjuvazinin en gerici, en kodaman kesimlerinin savunduğu bir ideoloji olduğu için sürekli yapmağa çalışacağımız şey; '9 ışık' ın sınıflar-üstü, «hem kapitalizme ve hem de komünizme karşı» birşey olmadığı, burjuvazinin, hemde en gerici, tekelci burjuvazinin sınıf çıkarlarının savunucusu bir düşünce olduğunu, toplumsal alanda ana faaliyetinin burjuvazinin mülkiyetinin korunması çabası olduğunu göstermektedir.

Varlığını, mülkiyet ilişkilerinin idamesini savunmakta bulan faşizm, acaba bugün, koruyucusu olduğu, daha doğrusu koruyucusu olmağa talip olduğu burjuvazi tarafından, tekelci sermayedarlar tarafından kendilerinin çıkarlarının müdafii olarak görülmekte midirler? Bugün açıkça görülen, daha doğrusu burjuvazinin tarafından sağlanan sis perdesi altında çok sınırlı birtakım verilere dayanarak bakıldığında, daha henüz MHP ve destekçileri sınıf olarak tekelci sermayedarların desteğini almış değildir. Elbetteki bundan, özellikle tekelci burjuvazinin henüz MHP'yi bir iktidar alternatifi olarak öne sürmediğini kastediyoruz. Yoksa uzun vadeli yatırım olarak, kapitalistlerin alttan alta yaptıkları, yüzlerce lumpenin silahlandırıldığı imkanları-yardımları ayırmak gerekir.

Böyle bir düşünce, yani faşistlerin iktidar alternatifi olarak tüm veya ağırlıklı olarak tekelci sermayedarlar tarafından desteklenmesi olabilmir? Bu konuda bugünden hemen evet veya hayır cevabını verip, kestirip atmak olayların canlı akışına sırtını dönmek olur. Biz, bugün MHP tarafından savunulan 'klasik' faşizmin kitleler arasına yayılmaya çalıştığını, düne kadar onlarla kendi aralarında belli mesafe bırakmak (elbetteki kamuoyu önünde) arzusunu taşıyan burjuvazinin özellikle işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesi keskinleştiği ölçüde, faşistleri sivil vurucu güç olarak kullanmaya çalıştığını (Seydişehir, İskenderun, Tarsus vs.) işaret ediyor ve bu tehlike konusunda ciddi davranılmamasını, anti-faşist mücadelenin sadece bildiri yayınlamakla bitmediğini, faşizmle pratikte ve ideolojik planda da açık, net ve somut gerçeklere dayanan bir mücadele yürütülmesi gerektiğini söylüyor.

'9 ışık'ın eleştirilmesine geçmeden önce bu yazımızda faşistler ve tüm gerici «ideologlar» tarafından rağbet gören «milli ideoloji» yalanı üzerinde durmakta fayda var. Böylece kısıtlı bile olsa ideolojinin sınıfsal olabileceği, «milli vs.» gibi kavramların cehaletin ürünü değilse emekçi kitleleri aldatmak amacı taşıyan birer demagoji aleti olduğunu, özellikle nazizmin ve '9 ışık'ın belirli ana düşüncelerini karşılaştırarak aralarındaki evrensel «bağı» tespit ederek görebileceğiz.

MİLLİ İDEOLOJİ YALANI

Şöhratli de mülkiyet ilişkilerinin ürünü olan ideoloji, sınıf mücadelesi içinde karşılıklı olarak sınıfların uygulayıp geliştirdikleri teori ve taktiklerdir, öyle ki sınıf çıkarlarının derin ifadesidirler.

Sınıf çıkarlarının ötesinde ve sınıf çıkarlarına tabii olmayan ideolojik gerçek sözkonusu değildir. Burjuvazinin «ideolojik kavgadan», «ideolojinin fabrikalara, okullara girmesinden» duyduğu derin rahatsızlık doğrudan doğruya kendi ideolojik hakimiyetine meydan okunduğu ve beraberinde mülkiyet ilişkilerinde de derin değişiklik yapacak ideolojik yenilgilerden korkusundandır. Herhangi bir ideolojinin sözcüsünün «tarafsızlığı», «sınıflar-üstü» olduğu konusundaki çabaları ne olursa olsun mülkiyet ilişkilerine karşı teoride ve pratikte takınacağı tavır o «ideologun» tarafsız «ideolojisinin» hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ettiği hangi sınıfı gizlice savunduğu, daha doğrusu emekçi yığınlara kabul ettirmek istediği ideolojisi olduğunu duruca ortaya kor.

«Sınıflar üstü-millî» ideolojinin temsilcisi faşistler Seydişehir'de, İskenderun'da, Tarsus'te, Sungurlar'da... vs. de kimin ekmeğe kavgasına karşı, kimin mülkiyetini korudular? Çok açık onlar işçilere karşı burjuvazinin mülkiyetini korudular, ve her geçen gün bu konuda güvenilir bekçi köpekliği yolunda ilerlemektedirler. O zaman açık değil mi bu burjuva köpeklerinin savdukları «sınıflar üstü», «millî» ideolojinin bir burjuva ideolojisi olduğu?..

Ülkemizde 50 yıldır burjuvazi tarafından «batılılaşmak» diye lanse edilen kapitalistleşme, beraberinde emekçi halkımız için zulüm, sefalet, sürekli işsizlik getirmiştir. Kitlelerin hoşnutsuzluğunu bastırmak isteyen burjuvazinin, uyguladığı diktatörlük beraberinde geniş kitlelerde, ilkel de olsa belirli bir önyargının oluşmasına sebep olmuştur. Buna birde burjuvazinin 50 yıldır sürekli işlediği anti-komünist demagojileri katarsak kitlelerde A. Türkeş gibi «ideologların» kullanabilecekleri umuduna kapıldıkları belirli cranda yanlış kanaatlar yerleştirilmiştir. İşte, Türkeş «9 ışık» teziyle bilinçsiz kitlelerin bu yanlış şartlanmasına seslenmek istemekte, evrensel adı faşizm olan fikirlerini yerli malı bir ambalajla yutturabileceğini sanmaktadır. Türkeş kendi «millî ideoloji» sini şöyle takdim ediyor:

«Bütün Dünya'da bir fikir savaşı yapıyor. Bir sürü doktrin çarpışıyor. Türkiye'de son zamanlarda kapitalistler ile komünistlerin fikri bir çatışmaya girdiklerini gördük. Bu iki felsefe de ithal malı, ikisi de maddeci, ikisi de Türk milletine yabancıdır. Biz buna karşı YÜZDE YÜZ YERLİ, YÜZDE YÜZ MİLLİ, MANEVİYATÇI bir doktrin ile ortaya çıktık. Bunun adına «Dokuz Işık» dedik. Biliyorsunuz «dokuz» rakamı Türklerce daima kutlu sayılmış bir rakkamdır. Biz prensiplerimizi ortaya koyarken buna da dikkat ettik ve YÜZDE YÜZ MİLLİ bir görüş ortaya koyduk. Bütün dünyada yapılan bu fikir ve taktikler savaşında ancak kendi millî bünyemize uygun, ötekilerden daha yüksek ve daha ileri bir fikirle galip gelebilirdik. Dokuz Işık bu maddeci fikirlerin daha ilerisindedir.» (Aksi belirtilmedikçe age: Türkeş, Temel Görüşler, Dergah Kitapevi - Sayfa 40-41.) «Dokuz Işık nasıl kapitalizmi, marksist sosyalizmi reddediyorsa, nasyonal sosyalizmi ve faşizmi de reddeder... İlahlaştırılmış faşist devletçiliğe, putlaştırılmış nazist ırkçılığa inanmıyoruz.» (age, 48).

Türkeş'in bu söyledikleri gerçekten doğru mu? Gerçekten dâhi Türkeş tek başına milletimizi kurtaracak doktrini vahiy yoluyla mı yazmıştır. Elbette hayır! Bu söylediklerinin aksini 9 Işık doktrini adını verdiği doktrinden yapacağımız alıntılar önünün ve sistematizminin Hitlerin «Nazizm» adlı düşüncesinde olduğunu göstermeye çalışacağız. Bunların burada tek tek eleştirisini yapmıyacağız. 9 Işık'ın her birinin ayrı ayrı eleştirisi bundan sonraki sayılarımızda yer alacak. Burada sadece Nazizm ile «9 ışık» ın ana düşüncelerini kısaca karşılaştırmakla, «millî ideolojinin» millîliği (!) konusunda açıklık getirmeye çalışacağız.

FAŞİZM İRKÇİDİR, TÜRKES VE ONUN 9 IŞIK DOKTRİNİNDE İRKÇİDİR

Türkeş herşeyden evvel bir ithama cevap veriyor ve nasyonal sosyalistler ırkçı oldukları halde, kendilerinin ırkçı olmadıklarını söylüyor: «Bazı ithamlar altında bulunuyoruz. Biz ırkçı değiliz. Duymayanlar duysun: Irkçı değiliz.» (Türkeş, Türkiye'nin meseleleri sf. 48). Ancak Türkeş bu iddiasını bizzat kendisi çürütüyor. Türkü tarif ederken Türkeş şöyle diyor: «Kalbinde başka bir İRKİN gururunu taşımayan ve kendisini samimi olarak Türk hissedenden ve Türk'lüğe adayın herkes Türktür.» («Türkeş, Millî Doktrin 9 Işık, Sf. 15) Ha Ali Veli, ha Veli Ali. Kalbinde başka bir İRKİN gururunu taşımayan demek kalbinde Türk İRKİNİN gururunu taşıyan demektir. Türkeş Türkü tanımlarken İRKA başvuruyor, Türklüğü İRKÇİLİK esasına göre tanımlıyor. Türkeş kelime oyunu ile İRKÇİ olmadığını ispatlamaya çabalarken kendini verdiği çeşitli tanımlarda ele veriyor: «Bize göre Türk milleti ortak dil, SOY, ülkü... çünkü millet bir ülkü, tarih, kültür ve SOY birliğidir... SOY birliği Türk milletinin en itici, en önemli faktörüdür. SOYUMUZ TÜRK SOYUDUR. SOY TABİİ ve ORGANİK bir unsur olduğu için... Türk SOYUNUN değerli bir SOY olduğu büyük bilginler tarafından kabul edilmektedir.» (Türkeş Millî Doktrin 9 Işık, Sf. 41-42, BM) Tabii ve organik, insanın biyolojik yapısına, doğasına ilişkin özellikleri ifade eder. Bu biyolojik özellikleri daha açıkçası kafatasçı, ırkçı özellikleri Türklük tanımına dahil eden Türkeş kendisinin ister istemez kafatasçı, ırkçı olduğunu ilân ediyor. Ayrıca «... Türk insanının kabiliyetlerini, cevher-i aslisini... buluşma noktamız Türkün kafası, Türkün kalbi, Türkün cev-

heri aslisidir.» (Türkeş age Sf. 20, 30) Burada sözkonusu olan cevher-i asli'den kastedilen açıkça Türk ırkıdır. Peki Türkeş için ırkçı olmamak neden bu kadar önem taşıyor? Bunun birçok sebebi var. Birincisi ırkçılık ve ırk nazariyeleri bilimsel olarak iflâs etmiş, geçerliliği kalmamış, safsata teorileridir; İkinci olarak nasyonal sosyalist Hitler'in üstün ırk teorisi yüzünden geniş kitleleri katletmesi tüm Dünya'da ve ülkemizde nefret uyandırmıştı ve hala da uyandırıyor; üçüncüsü Türkeş kendini nasyonal sosyalist hareketten ayrı göstermek iddiasında, bunun bir neticesi olarak 9 Işık doktrinini ulusal ve kendine ait bir doktrin olduğu iddiasında ve nihayet dördüncü olarak anayasa ve yasalar ırk esasına göre parti kurulmasını ve ırkçılık yapılmasını yasaklıyor.

Türkeş'in herşeyden evvel kendini yapmakla görevli gördüğü şey 9 Işık ve milliyetçi hareketi uluslararası paralelinden nasyonal sosyalist hareket ve ırkçı doktrinden ayırmaktır. Bu anlamda Türkeş nazizmi şöyle tarif ediyor: «Nazizm ise... «ari ırkın üstünlüğü» ve «Antisemitizm» ilkelerini siyasi bir tatbikat haline getiren... doktrindir... NAZİZM antiklerikaldir. Dine karşıdır. (Türkeş age, Sf. 55) Türkeş'e göre nazizm bu, ve milliyetçi hareket ve 9 ışıkla yakından uzaktan hiçbir alakası yok. Türkeş ister istemez gene kendini ele veriyor; «Ari ırkın üstünlüğü» 9 Işıktaki «Türk SOYUNUN üstün bir SOY olduğunu bilginler kabul ediyor» şeklini alarak devam ediyor. Hitler ari ırkın üstün olduğunu bu ırka medeniyet yaratıcı görev atfettiğinden çıkartıyor. Şöyleki: «İnsanlığı medeniyetli... yaratıcı olarak yalnız ari ırkını gösterebildirdik. Ari ırk insanı bütün keşiflerin temellerini atmış, büyük eserini meydana getirmiştir.» (Kavgam, Sf. 287) «Yaratıcı bir faaliyet gösteren toplumlar... yaratma kabiliyetine tâ başlangıçtan, doğuştan sahiptirler.» (Kavgam, Sf. 291) «Ari ırkların medeniyetçi ve yapıcı melekelerinin kaynağı fikri kabiliyetlerinde değildir. Yalnız fikri kabiliyetleri olsaydı sadece yıkıcı olarak hareket eder, organizatör (Teşkilâtçı) olamazlardı.» (Kavgam, Sf. 294) «... Bütün bu teoriler, değerler ve medeniyet yaratıcı kuvvetlerin esasını ırkın teşkil ettiği gerçeğini göremiyor, bu kökten hareket edemiyorlar.» (Kavgam, Sf. 300) Hitler gördüğümüz gibi medeniyetçiliği ve teşkilâtçılığı ırk esasına dayandırdığından medeniyet yapıcıları ve teşkilâtçıları ari ırk mensupları olarak görüyor, ve nasyonal sosyalist düşüncesinin ana kaynaklarından birini de Türkeş'in de gayet iyi bir şekilde tespit ettiği gibi ari ırkın üstünlüğü ilkesine bağlıyor. Peki Türkeş'in Türk milletine ve 9 Işığında da milliyetçiliğe atfettiği şeyler nedir? «Milletimizin teşkilâtçı niteliğinde her türlü yaratıcılık unsuru mevcuttur. Bunlar arasında kültür ve medeniyet oluşturma özelliğimizden bilhassa bahsetmemiz gerekir. Yarının güçlü ve milliyetçi Türkiyesinin çağdaş medeni milletlerden biri olacağına mutlaka inanmalıyız.» (Türkeş, age Sf. 143).

FAŞİZM SALDIRGANDIR DİĞER HALKLARIN DÜŞMANIDIR. TÜRKES VE ONUN 9 IŞIK DOKTRİNİNİ DE SALDIRGANDIR, DİĞER HALKLARA DÜŞMANDIR.

Yukarıdaki alıntılarda da gördüğümüz üzere Hitler'in ari ırka atfettiği ve buradan hareketle üstün ırk anlayışını geliştirdiği özellikleri Türkeş'de Türk milletine atfediyor ve bunu da «Türk SOYUNUN üstün bir SOY olduğu büyük bilginlerce kabul ediliyor» diyerek Türk milletine tarihi misyonlar yüklüyor. Aynı tarihi misyonlar Hitler tarafından da ari ırka atfediliyordu. Ari ırkın üstünlüğü teorisinden hareketle Hitler Almanların yaşam sahası elde edebilmek için Avrupa'da toprak kazanmasının gerekli olduğunu ileri sürüyor ve barış için kaçınılmaz olarak savaşın gerekli olduğunu, ancak büyük ölçüde bir toprağa ari ırk yani almanlar sahip oldukları sonradır ki Dünya'da medeniyetlerin kalıcı olabilmesi ve bu anlamda da barışın sağlanabilmesi mümkündür, diyordu. Bu nedenle de Hitler kitleler arasında barışseverliğin ve barış umutlarının yaygınlaşmasına karşı çıkıyor ve bunları bir yahudi oyunu olarak Alman ırkını mahva sürüklemek için ortaya attıklarını ileri sürüyordu. Yani nasyonal sosyalizmi, en önemli özelliklerinden bir tanesi de saldırgan olmak ve ari ırka aşağı ırkları savaş yoluyla tâbi kılmak, bir başka deyişle Almanya'nın sınırlarını genişletmek ve onu dünya devleti haline getirmekti. Bu konuda yüzde yüz millî Türkeş'in 9 Işık doktrinini de diyor, bir de ona bakalım, «Türk milliyetçiliği saldırgan değildir... nizam, adalet ve barış ülküsü ile cihad eden bir millet şüphesiz başka kavim, din ve ırklara düşmanca davranmazdı. Onun için de davranmamıştır... Türk milletinin vasfı budur; vakarlıdır, bencil, menfaatçi

devamı sayfada

emperyalizm ve yerli ortaklarına karşı

BURJUVAZİYE KARŞI BİRLİK VE MÜCADELE RUHU...

Yerli ve yabancı tekellerin sultasının hüküm sürdüğü ülkemizde Boru Hattı direnişi, bu ortaklığın ve siyasi iktidarın bu ortaklığın emrinde olduğunun somut, güncel bir açıklaması oldu. Ekme ve hürriyet için direnen işçiler karşılarında «kâr, daha fazla kâr» anlayışının ve aynı sınıf çıkarlarının doğurduğu yerli ve yabancı burjuvazinin kutsal ittifakını ve bu ittifakın çıkarlarını korumakta cansiperane çaba harcayan siyasi iktidarı gördüler.

Emperyalizmin ve yerli ortaklarının çıkarlarını korumak için MC iktidarı, her işçi direnişinde, her toplumsal muhalefet hareketinde olduğu gibi boru hattı direnişinde de kolluk kuvvetleriyle, militarist güçleriyle tüm burjuva kurumlarıyla işçilerin üzerine yürüdü: Onların muhalefetlerini, ekme kavgalarını önlemek, ezme istedi. Direnişi kıramadığı yerde işçileri bölmek, çevredeki yoksul köylülerle karşı karşıya getirmek istedi. Patronlar ve siyasi iktidar için asıl önemli olan işçilerin istedikleri daha fazla ücreti vermemekten de öte işçi sınıfı içinde gelişen sosyalist düşüncenin etkinliğini kırmak ve bunun doğal yankısı olan sınıf mücadelesi ve birlikteliği ruhunu daha henüz filiz halindeyken ezme. Bu yüzden onların asıl ilgilendikleri ve önlemek istedikleri işçilerin birliğinin gelişmesi ve burjuvaziye karşı takındıkları uzlaşmaz sınıf mücadelesi tavrıydı.

Bizzat işçilerinde belirttiği gibi direnen işçiler mücadelelerinde yalnız ve yalnız «birlik ve kararlılık» prensiplerine dayandılar. Mücadelelerinde başarı ve yenilgilerinin son tahlilde belirleyici etkeni gösterecekleri sınıf dayanışması ve kararlılığı tavrıydı; sendikalarının tanınması, daha iyi ücrete kavuşmaları, hukuki alanda başarı kazanmaları.. vs. bütün bunlar, eğer kendileri birliklerini koruyabilirlerse, burjuvazinin ve siyasi iktidarın, baskı kuvvetlerinin bölücü tertiplerini zamanında önleyebilirlerse, bunun için gerekli uyanıklığı gösterebilirlerse gerçekleşebilir. Ancak böylesine bir devrimci kenetlenme ve uzlaşmazlık ruhu direnişlerini başarıya ulaştırabilirdi. Yoksa sonucu hakkında mevcut burjuva kurumlarına, patronların iyiniyetine ve hatta sendikalarının «başarısına» dair besleyecekleri en ufak umut ve iyiniyet kırıntısı direnişin kırılmasına, satıl-

masına ve dolaylı olarak süreç içinde ezilmesine sebep olacaktı. Direnişin geçen zamanı, bizzat bu devrimci mücadele ilkesini doğrulamıştır ve bundan sonra da doğrulayacaktır.

Sendikalaşma mücadelelerinin daha başlangıcında patron, ileri işçileri işten atarak gelişmekte olan mücadeleci ruh halini kırmak, ileri işçilerle tüm işçi kitlesini bölmek istedi. Fakat bu taktik işçilerin kitlesel müdahalesiyle başarısızlığa uğradı. İşten atılanların geride kalan işçilerin tamamı tarafından aktif bir şekilde desteklenmesi hem atılanların geri alınması hem de patronun gayri resmi dahi olsa sendikayı tanıması sonucunu getirdi. Ayrıca birlikte yürütülen bu mücadele işçilerdeki mücadele ve birlik ruhunu pekiştirmişti. Alınan kısmi başarının da kazandırdığı tecrübe ile işçilerin sendikalaşma çalışması daha da hızlandı.

Tüm direniş boyunca işçiler yalnız patronlara karşı değil ayrıca siyasi iktidarın örgütlü silahlı güçlerinin açık ve gizli baskılarına karşı da direndiler. Kendilerine karşı çevre köylülerin emekçi halkı çıkartılmak istendiğinde ise başarısızlığa ve yenilgiye boyun eğmediler. «patronların oyunlarına karşı gerçeklerin açıklanması..» için köylü arkadaşlarıyla yürütülen sıcak diyalog sonunda patronların emekçileri bölmek ve birbirine düşürme çabalarını boşa çıkardılar.

Üç aya yakın bir zamandır süren direniş boyunca yalnızca ilerici partilerin ve demokratik örgütlerin suskunluğuyla değil ayrıca bizzat DİSK merkezinin de ilgisizliğiyle karşılaşılıyor. MC iktidarının baskı ve terör politikasını artırdığı günlerde demokratik yakınlaşma ve yardımlaşmanın artması gerekirken, tam aksi bir tutumla baskılar ve direnişler karşısında demokratik örgütlerde «kendi başının çaresine bakmak» gibi sakat bir anlayış yerleşmektedir. Faşist baskılara karşı tek tek mücadele edilemeyeceği bütün demokratik güçlerin sonsuz bir dayanışma içinde olmaları gün gibi aşikardır. Demokratik örgütlerin direniş karşısındaki tutumları birtakım objektif gerekçelerle izah edilmeye çalışılsa bile DİSK'in tavrı doğrudan doğruya sendika içi egemenlik hesaplarına dayanan gerici sendika ağası anlayışının bir ürünüdür. İşçi sınıfındaki bilinçlenmenin kendi CHP kuyrukçusu politikalarını çoktandır aşmaya yüz tuttuğunu, özellikle DİSK tabanındaki ileri işçilerin gittikçe daha fazla ölçü-

lerde sosyalizme yakınlaştığını gören DİSK merkez yönetimi, kendi sendika içi hesaplarını bozacak sosyalist sendikacılık pratiğini uygulayan sendikalara ve sendikacılara karşı yıldırma siyaseti uygulamakta, burjuvaziye karşı yürüttükleri ekonomide mücadelede onları DİSK'in merkezi imkanlarından mahrum ederek güçsüz duruma düşürmeye çalışmakta kendilerine itaate zorlamaktadır. Bu politika yüzünden birçok yerde sınıf sosyalistlerin önderliği sözkonusu olması yüzünden DİSK'e ait sendikalara katılmak isteyen fabrika işçileri üyeliğe kabul edilmemektedir. Böylesine bir gerici tavrı içindeki bu sendika ağalarının ağzında «işçi sınıfının birliği» koskoca bir yalan olmaktadır.

Son olarak şunu söyleyebilirizki, Tarişte, Seydişehir'de, somut örneklerini gördüğümüz Dayanışma Grevleri giderek işçi sınıfımız içinde yaygınlaşmakta, daha geniş işçi yığınları sınıf dayanışması yolunda ilk önemli adımları atmaktadır. Proletaryanın öncü savaşçıları olan sosyalistlere düşen görev bu güzel ve devrimci eylem metodunu benimsemek ve mükemmelleştirmek. Türkiye ölçüsünde etkili örneklerinin verilmesinin çabasını harcamaktır.

Orada, Irak-Türkiye boru hattında 800 ü aşkın işçi 3 aya yakındır büyük bir azim ve sınıf dayanışması ruhuyla direniyorlar. Bu işyerindeki mücadelenin bugünkü sonucu ne olursa olsun ekonomik mücadelenin yetmezliğini ve asıl belirleyici olanın iktidar meselesinin çözümü olduğunu mücadele içinde daha iyi anlayan işçiler burjuvazi ve onun baskı aracı olan devlet cihazı konusunda canlı ve unutulmayacak pratik deneyler edinmişlerdir, ki bundan sonraki sınıf mücadelesindeki tavırlarının doğrultusunu bu deneylerine dayandırarak doğru bir şekilde tayin edebileceklerdir.

«... Arasında işçiler kazanırlar, ama geçici bir zaman için. Mücadelelerinin gerçek meyvası, bu hemen aldıkları sonuçlar değil, işçilerin durmayan genişleyen birliğidir...»

— K. Manifesto —

gururuna, islâm ahlak ve faziletine.. kısacası hak yolu, hakikat yolu, ALLAH yoluna çağırıyorum.» (Türkes age, Sf. 42.) Gördüğümüz gibi Hitler Hitler ve Türkes din konusunda birbirlerinden bir miyim bile ayrı düşünmüyorlar, daha doğrusu Türkes Hitler'i kopya etmekten bu konuda da vaz geçemiyor. Hitler ve Türkes'in ikisinin de ortaklaşa karşı çıktıkları bir şey de dinin ırktan üstün tutulması. Hitler şöyle diyor: Kilise erkani dini müesseseleri ve hatta doktrinleri ırkın zararına olacak şekilde istismar ettikleri zaman asla onların yolundan gidilmemelidir ve onlarla mücadelede aynı silah kullanılmamalıdır.» (age Sf. 119) «Dini meseleler asla milli hayata karşı değildir ve ırkın hayatını kemirmezler.» (age Sf. 119) Türkes de bu iki konuda aynen şöyle diyor: «Bugün memleketimizde Türklüğe cephe alan veya Türklüğü inkara kalkışan bazı kimseler herşeyin dilden ibaret olduğunu ileri sürmektedirler. Bu gibiler ya bilgisizlik ve gafletin esiri olan kimselerdir veya Türk milletini yıkmak isteyen kötü emellerin hizmetçisi olanlardır. (age Sf.34) «Milliyetçiliği reddeden bir dincilik anlayışı ve islâmiyete düşman bir milliyetçilik anlayışı bize yabancıdır, bizim dışımızdadır.» (age Sf. 190).

SONUÇ

Türkes yüzdeyüz milli, yüzde yüz yerli doktrinini 9 ışık savunabilmek onun yerli, milli ve kendi eseri olduğunu ispatlayabilmek için nazizmi tarif etmiş ve 9 ışığın bununla hiçbir alakası olmadığını ispatlamaya çalışmıştı. Ancak yukarıdaki alıntılardan da açıkça anlaşıldığı üzere Türkes kendi kazdığı çukura kendisi düşmüştür. Ayrılık noktası olarak koyduğu şeyler tersine 9 ışık doktrininin temelini teşkil eden şeylerdir, bunlar zaten faşist ideolojinin temel taşlarıdır. Esasen de, Türkesin 9 ışık doktrininde öne sürdüğü ilkelerin eleştirisini yaparken, bunları Türkes'in kafasından çıkırmı olmadığını Hitler'den alacağımız alıntılarla kısaca göstereceğiz. Bu yazının neticesinde kısaca ortaya çıkan gerçek şudur ki milli ideoloji iddiasıyla ortaya çıkan Türkes'in ideolojisi de evrensel faşist ideolojiden başka birşey değildir. O da işçi sınıfı ve emekçi halkı yalanlarla demagojik vaatlerle finans kapital zümresine köle etmeyi amaçlamış ırkçı, gerici, şoven, saldırgan bir ideolojidir. Ideolojiler evrensel ve sınıfsaldır. Bugün dünyada elbetteki çökmekte olan emperyalizmin son dayanak olarak başvurduğu faşizm ve onun ideolojisi yükselmekte olan sosyalizmin ve işçi sınıfının ideolojisinin ayakları altında tarihin çöplüğüne süpürülecektir.

TÜRKEŞ, HITLER'İN SİLİK KOPYASI

zalim değildir.» (Türkes age, Sf. 57). Şimdi de Türkes'in ne denli barışsever, ne denli saldırgan olmadığını gene kendisinden dinleyelim: «Başka milletlerin kurt olarak yetiştirildiği bir devirde, nesillerin kuzu olarak yetiştirilmesi bir suçtur, bir gaflettir, bir ihanettir.» (Türkes age, Sf. 20). «Türk milletinin ikinci karakteri asker millet oluşudur. Asker milletten amaç disiplini, cesur kahraman bir millet olmaktır. Tarih milletimizin bu özelliği hakkında da sayısız örneklerle doludur. Esasen büyümek, bir dünya devleti olmak özlemimizin en büyük garantisi, asker millet, cesur ve kahraman millet olma karakterimizdir. Manevi ve iktisadi kalkınmamızı sağladığımız gün, dünya politikasındaki hakim yerimizi mutlaka alacağız... Esasen bu bizim tabii hakkımız, tarihi misyonumuzdur.» (Türkes, age 143-144) Gördüğümüz üzere Türkes aynı kitabının değişik sayfalarında kendini yalanlıyor ve kitlelerin uzun yıllardan gelen milliyetçi duygularına tarihi çarpıtarak hitap etmeye ve onları sonu belli olmayan maceralara sürüklemeye hazırlıyor. Nasyonal sosyalist hareketin saldırgan karakteri dünya halklarını birbirlerine ırk, milliyet gibi soyut kavramlarla düşman eden maceracı karakteri Türkes'in 9 Işık doktrininde de aynen kendini gösteriyor.

FAŞİZM DİN KONUSUNDA İKİ YÜZLÜDÜR. TÜRKEŞ VE ONUN 9 IŞIK DOKTRİNİ DE DİN KONUSUNDA İKİ YÜZLÜDÜR.

Türkes nazizmi tanımlarken bir yandan da şöyle diyordu: «Nazizm antikleri kaldır, Dine karşıdır.» (age Sf. 55) Oysaki antiklerikal, hristiyan kiliseleri (Mezhepleri) arasındaki ayrılığa karşı olmaktadır, daha doğrusu tarafsız olmaktadır. Hitler ırkçılığa ters düşeceği, dikkatleri başka yöne çekeceği ve (daha önce pancermanist hareketinde olduğu gibi) güçleri bölmeceği endişesiyle mezhep ayrılıklarına karşı çıkıyor. Şöyleki: «Hareketimizin gayesi dini bir reform yapmak değil, milletimizi siyasi bakımdan yeniden teşkilatlandırmaktır. Her iki dini mezhebi milleti-

mizin bekası için eşit değerinde dayanak olarak görür. Bundan dolayı da dinin esas rolünü, ahlak desteği olduğunu unutup onu bir alet haline getirmeye çalışan partilerle mücadele ediyoruz.» (Hitler, Kavgam) «Şu veya bu mezhep gerçekten tenkit edilecek durumda olsa bile bir siyasi parti şu hususu asla unutmamalıdır. Tarih bu şartlar altında bir siyasi partinin dini bir reform yapmaya muvaffak olduğunu kaydetmemiştir.» (Hitler, Kavgam).

Yoksa Hitler dine karşı çıkmaz «... bu dünyada dinin yerine başka bir şeyin konulması kabul edilemez... kitle için iman dünyada ahlaki terakki için, yegane esastır.» (Hitler, age Sf. 265) «... Onun için siyasi partilerin dini meselelerle bir işleri yoktur. Dini siyasi partilerin mücadelelerine karıştırmamak gerekir, bir siyasi lider için milletinin dini müesseseleri daima el üstünde tutmalı, dokunulmamalıdır.» (Kavgam Sf. 119) Gördüğümüz gibi Hitler mezhepler arasında ayrılık gütmeye, dine karşı değildir ama dinin siyasete alet edilmesine karşıdır. Tabii bu Hitler'in dini siyasete alet etmesine engel olmaz. Kendi karşı çıktığı şeyi yalanlarını doğru göstermek için kullanmak zorundadır. Şöyleki: «Şu halde ırkçı bir devlet herşeyden önce, izzetvaci ırk bozulmasının ittiği çukurdan çekip çıkarmalı ona insanla maymun arasında bir takım acubeler değil, Allahın suretinde varlıklar yaratılması için kurulan bir müessese kutsallığını vermelidir.» (Hitler age, Sf. 402) «Çünkü bekası için hazır olmayan veya buna gücü yetmeyen bir millet Allah tarafından ebediyen yok edilmeye mahkum edilmiştir.» (Hitler age, Sf. 100) Türkes de Hitler'in bu öğüdünü tutuyor bir yandan islâmiyete, dine sahip çıkarken öte yandan mezhep meselesine hiç dokunmuyor. «Türkler tek devlet fikir ve tatbikatına en erken erişmiş millettir. Millet ve milliyet şuuru.. mezhepçilik gibi meselelerin daima üstünde olmuştur.» (Türkes age Sf. 56) Türkes de dinin siyasete alet edilmesine şiddetle karşı çıkar, ancak kendisi dini siyasete alet etmeden de duramaz: Türklük şuur ve

BORU HATTI DİRENİŞİ

Türkiye-Irak petrol boru hattının döşenmesi işini, yapılan anlaşmayla merkezi Batı-Almanya'da olan Mannesman R.A.G. adlı çok uluslu bir tekel üzerine almıştı. BOTAŞ isimli türk firmasıyla yapılan anlaşma sonunda ihaleyi alan Mannesman, şimdiye kadar boru üretimi ile uğraşan dünya çapında bir tekel olup boru hattı döşenmesini ilk defa Türkiye'de yapmaktadır. Bu yüzden de bu tekel boru döşemesindeki kazı işlerini İtalyan Condette Strade'ye topografik denetim ve ölçüm işini Fransız kökenli PİS'e, boruların taşınma işini Hollanda kökenli A.HAK tekellerine ve kaynak işlerini de ABD kökenli CRC'ye ihale etmiştir. Ayrıca Hollandalı tekel, bir Türkiye tekeli olan Tekfen Holding'le ortak iş yapmaktadır. Kısacası bu birleşim yerli-yabancı tekeller işbirliğinin somut bir örneğini oluşturmuştur.

800'ü aşkın işçinin çalıştığı boru hattında ayrıca boru hattını yapan yabancı firmalarca Türkiye'de bulunmadığı gerekçesiyle kendi ülkelerinden getirdikleri teknik elemanların sayısı yüzleri aşmaktadır. Boru hattında ayrı işleri yapan Türkiyeli teknik elemanlar ise en ağır işleri yapmakta, karşılığında ise yabancı-lara nazaran çok az ücret almaktadır.

DİRENİŞİN NEDENLERİ-DOĞUŞU VE GELİŞMESİ

Boru hattında çalışan işçilerin çoğunluğu vasıfsız işçidir. İşçilerin başlangıçta sendikaları yoktu. 1975 yılı Eylül ayında 54 işçi DİSK'e bağlı Baysen-İş sendikasına üye oldular. Fakat Alman tekeli Mannesman 15 Eylül 1975 de bu işçilerin işine son verdi. Bunun üzerine tüm işçiler arkadaşlarını yalnız bırakmayarak direnişe geçtiler. Arkadaşlarının direnmesi sonucunda atılan devrimci işçiler tekrar işe alındılar. Ayrıca işçi temsilcileriyle Mannesman temsilcileri arasında bir anlaşma yapıldı. Yapılan protokola göre: Toplu sözleşme imzalanıncaya kadar işveren toplu işten çıkartmaya başvurmaz. İşçiler bu direniş ve sonucunda patrona kabul ettirdikleri anlaşmanın kendilerine kazandırdığı tecrübe ve azimle topluca sendikaya kaydoldular. Sendika yasal formaliteleri tamamladıktan sonra Bölge çalışma müdürlüğüne başvurdu. Ancak yetki işveren desteği ile kurulan bir sarı sendika olan Tüm Baraj-İş adlı bir sendikaya verildi. Baysen-İş yetkiye itiraz eder, bunun sonucu durum iş mahkemesinde görüşülmeye başlanır. Ancak aradan birbuçuk ay geçmesine rağmen yetki meselesi çözümlenemez, bu arada mahkemedeki *dava dosyası ortadan kaybolur* (1). Bunun üzerine 24 Kasım 1975 günü yasaların uygulanması, haksız uygulamaların ortadan kaldırılması ve işçilerin kendi seçtikleri sendikanın yetkili olmasının kabulü için işçiler genel bir direnişe geçerler.

Direnin 4.cü gününde Pazarlık iş mahkemesi yetkiyi işçilerin topluca üye oldukları Baysen-İş sendikasına verir. Sendika temsilcileri Mannesman firması yetkililerini toplu sözleşmeye çağırırlar. Ancak işveren mahkeme kararını tanımadığını ve sözleşmeye oturmayacağını bildirir. *Bu arada işçi temsilcileri de tutuklanmaya başlanır.*

Mannesman işçilerinin başlattığı direniş, kısa zamanda diğer firmaların işyerlerinde çalışan işçiler tarafından da desteklenir. Direniş kısa zamanda İtalyan, Amerikan ve Fransız firmalarının işyerlerinde çalışan işçiler de katılır. Böylece boru hattının geçtiği Nazlı, Araban, Urfa ve Mardin hattı işçi sınıfının birliğinin ve bu birlikten ileri gelen güçlü direnişinin hattı olur.

BORU HATTINDAKİ İŞÇİLER NE DİYOR?...

Türkiye-Irak petrol boru hattında işçiler Urfa'da, Mardin'de, Nazlı'da ve Araban'da 80 günlük bir zamandan beri yabancı ve yerli burjuvazinin sömürüsüne, baskı ve hakaretlerine son vermek için direniyorlar.

Günde 16-17 saat angarya usulü çalışılan, yabancı işçilerin bir günde aldığı ücreti yerli işçilerin bir ayda aldığı, hasta olduğunda doktora gitmek isteyen işçilere çıkışı verilen, sendika seçme özgürlüğü patron tarafından mevcut yasalar hiçe sayılarak çiğnenilen, büyük çoğunluğunun sigortasız çalıştırıldığı, bayram-pazar denilmeden zorla çalışmak mecbu-

riyetinde bırakılan işçilerin, haftalar boyu evlerinin yüzünü bile göremediği, en zor ve en ağır işlerde en düşük ücretle çalıştırılan, işçiler üzerinde her türlü zulüm ve baskının uygulandığı Irak-Türkiye petrol boru hattında üç aya yakın bir zamandır süren direniş, işçilerin karakollara sürülmelerine, tutuklanmalarına, haftalarca kahvelerde kuru sandalyalar üzerinde sabahlamalarına, gıdasızlık ve soğuktan hastalanmalarına ve karda kışta şantiye kapılarında beklemelerine rağmen azim ve kararlılığından hiçbir şey kaybetmeden işçi sınıfının birlik, dayanışma ve sınıf mücadelesi ruhunun en belirgin örneklerini vererek

MEHMET TOPALAK

(Borucu)

«Boru hattında işgüvenliği diye birşey sözkonusu değildi. 17 saat çalışıp karşılığını bile alamamaktayız. Patron ve vekilleri bize hakaret etmektedirler. Çoğumuz sigortasız çalışmaktayız. Derdimizi anlatmaya gittiğimizde işten atılmakla karşılaşırız. Patron anayasal hakkımız olan sendika seçme özgürlüğümüzü açıkça çiğneyebiliyor. Bu mevcut yasaların bile çiğnenmesi demek değildir?»

İşten bütün bu insanlıkla alakası olmayan, aşırı kar amacı ile ölümleri pahasına işçi çalıştıran patronlara hakkımızı çiğnetmemenin tek yolu kalmıştı: Direnmek. Direnmeye başladık ve haklarımız alınca kadar da direneceğiz. İstediklerimiz mevcut yasaların uygulanması, insanca yaşamak, haklarımızın kabulü ve sendikamız Baysen-İş'in tanınmasıdır.»

ABBAS DOĞRULMAZ

(Borucu)

«Patron bizlerin seçtiği ve İş mahkemesinden yetki alan Baysen-İş'i tanımadı ve bir sarı sendikaya bizleri kaydettirmeye çalıştı. Bunu başaramayınca yeniden işçi almaya ve onları çalıştırmaya başladı, ancak alınan vasıfsız ve sanatsız işçilerle bu boru hattını kendi başlarına yapamayacaklarını anlayınca tekrar bizlere yanaşmaya, bizleri bölmeye, bizleri aldatmaya çalıştı. Fakat bütün bu çabaları ve gayretleri de boşa gince, bu seferde G. Antep valisini, Araban Kaymakamını ve Jandarma Komutanını devreye sokmak istedi. Kolluk kuvvetleriyle işçiler üzerinde baskı kurmaya çalıştı. Patronların bu çabaları biz işçilerin kararlı mücadelesi sonunda bertaraf edilecektir. Ve zaten de edilmektedir. Biz bu mücadelede yalnız iki şeye güvendik: Birlik ve kararlılık. Yaşasın işçilerin birliği!»

KALENDER SARI

(Kaynakçı)

HÜSEYİN KUL

(Kaynakçı)

«Bize karşı Araban halkını ve çevredeki yoksul köylüleri kullanmaya kalktılar. Çevre köylerden ve Araban halkından 1000 kadar emekçiyi karşımıza çıkartmaya kalkıştılar ve onları sarı bir sendikaya üye yapıp 'işe alacağız' vaatleriyle kandırıp, direnişimizi kırmak istediler. Bu arkadaşlara bizler tarafından gerçeklerin açıklanması patronların oyunlarını bozdu. Patronun tüm oyunlarını direnişimiz boyu kararlı tavrımız ve tavizsiz mücadelemiz sonucu bertaraf ettik ve daha da edeceğiz.»

«Yasal hakkımız olan greve gitmeyi sabırsızlıkla değil, kararlı bir mücadele azmiyle bekliyoruz. Hele grev formaliteleri bir tamamlansın gücümüzü o zaman görürler. Mücadele nasıl verilir, işçi hakları nasıl alınır, emperyalistlere ve onun yerli ortaklarına öğreteceğiz. Hiçbir şey onları kurtaramaz, çünkü: mücadelemiz sonucu sendikamız Baysen-İş'i kabul ettirdik ve grev yapabileceğimizi aldık.»

İZMİR TÖB DER KONGRESİNİ SOSYALİSTLER KAZANDI

TÖB-DER'DE DEVRİMCİ ÇALIŞMA PROGRAMI

Geçtiğimiz ay, Töb-Der İzmir şubesinin kongresi yapılmıştır. Şube yöneticilerinin seçimlerinde devrimci sosyalizm taraftarlarının listesi 269 oy, CHP sempatanlarının ve birtakım CHP kuyrukçularının listesi (ki bu liste yıl sonu PDA'cılar da desteklemiştir) 154 oy, eski yönetim kurulunun desteklediği liste 54 oy almıştır.

Seçimi ezici bir oy çokluğu ile kazanan devrimci sosyalistler kongrede 'demokratik merkez-yetçi' çalışma taslağını delegelere sunmuşlar, ve demokratik derneklerin nasıl çalışması konusundaki fikirlerini toplu bir şekilde izah etmişlerdir.

Töb-Der ve buna benzer diğer demokratik kuruluşların çalışmalarına ışık tutması ve faydalı olacağı açısından, önemli olan bu çalışma taslağının geniş bir özetini okuyucularımıza sunuyoruz.

Demokratik kuruluşlar varlığı burjuva demokrasilerinde oluşan, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halkın demokratik mücadelesiyle gelişen, sermayenin tekelci aşamasında, Finans-Kapitalin Faşizme yönelmesiyle faşizmin karşıtı haline gelen mesleki ve siyasi yığın örgütleridir. Üye tabanları emekçi kitlelerinin bütün kesimlerini kapsar ki bu emperyalizme ve faşizme karşı olan tüm halk kitlelerini içerir. Çok geniş bir bölümdür. Örneğin bir demokratik kitle örgütü içinde işçi sınıfı sosyalistlerinden-yurt sever aydınlar, Sosyal demokratlardan-lerici liberallere kadar değişik kişileri ve grupları bulabilir. Bu aynı zamanda bu kitle örgütlerinin demokratik olma şartıdır. Şöyleki: İçine sadece sosyalistleri veya sadece sosyal demokratları alan kuruluşlar (hangi sosyal kesimde örgütlenmiş olurlarsa olsunlar) Demokratik kuruluş değildirler. Demokrasi mücadelesinde elbette önemli yerleri vardır, demokratik mücadeleye dolaysız katkılarıdır. Ancak bunlar sosyalist veya sosyal demokrat kuruluşlar olarak nitelenecek daha doğrudur.

Demokratik kuruluşların kitlelerindeki karmaşık yapı bu kurumların denetimlerine de aynen yansıtacağı anlamına gelmez. Demokratik kitle örgütlerinin yönetimini o kesim içindeki en canlı ve en yetenekli dünya ve ülke koşullarına göre tahlil eden, kitlelerinin özlük sorunlarından hareketle en uygun çalışma biçimini belirleyip uygulayan kolektif çalışmayı aksatmasız yürütebilen kişi ve gruplar gelirler ki bunlar günümüzde artık kaçınılmaz olarak sosyalistler olmaktadır. Burada dikkat edilecek nokta şudur: Demokratik kuruluşların yönetimlerinde sosyalistlerin gelmesi o kuruluşların Demokratik karakterini değiştirmez. Çevremizde tekrarlanan yaygın hata demokratik kuruluşların kitleleriyle yöneticilerinin karıştırılmasıdır. Demokratik kitle örgütlerinde yönetime gelen işçi sınıfı sosyalistleri, tabiri sarih sosyalist-parti üyesi gibi görmeleri kesin olarak yanlıştır.

Bu genel yorumların kitle örgütümüz olan TÖB-DER içinde geçerli olduğu açıktır. TÖB-DER içinde yönetime aday olan gruplar arasında öğretmen kitlelerinin somut sorunlarını en açık bir biçimde ele alıp, bunları tüm yurt sorunlarıyla en başarılı bir şekilde birleştiren ve bu yönde doğru mücadele veren grup öğretmen kitlelerinin önderi olarak TÖB-DER yönetimine gelecektir. Genel olarak bütün demokratik kitle örgütlerinde özel olarak TÖB-DER'de çeşitli grupların yönetim için sürekli bir iç mücadele içinde olması kaçınılmazdır. Bu mücadele demokratik kuruluş var olduğu sürece olacaktır. Ancak burada dikkat edilecek nokta bu mücadelenin çalışmaları geliştirici bir unsur olmaktan çıkarılıp kısır çekişme ve didişmelere dönüştürülmesidir.

Ne sorunlarımızın halkımızın sorunlarından ayrılmazlığı genel ilkesi bizi gündelik meslek sorunlarından alıkoymasın, ne de gündelik işler çalışmalarımızı ekonomizmin ve pasifizmin batağı olacak ölçüye vardır. Buradaki diyalektik bağlılık çok iyi görülmelidir.

Demokratik Kitle Örgütlerinde Demokratik Merkez-yetçilik Tabandan yukarıya demokratik tırmanış eleştiri özeleştirme ve önerilere sınırsız açık

oluş; tavandan tabana doğru merkezi yönlendirilmez. Büyük ilkenin birlikte izlenmesi demokratik kitle örgütlerinin temel öznesidir.

Demokratik kuruluşlarda görev alanlar:

1 — Kuşkuolu solculuktan sıyrılabilmeli, çalışmalarında yaratıcı, fedakar ve örgütleyici özellikleriyle mücadelemizi geliştirici olmalıdır.

2 — Zaman israfına yer vermeden kesin ve kararlı bir biçimde «eleştiri-özeleştirme-birlik-bilimsel çalışma yöntemini uygulamalıdır. Ucuz devrimcilğe dur diyebilmek, dedikoduyla özlükleriyle mücadelemizi geliştirmemizi engeller. Azlık şöylesilerinden ve yetkisiz toplulukların yargılayıcı davranışlarından kaçınmak zorunludur.

3 — Disiplinli, sistematik, koordinasyon ve demokratik bir kolektif çalışma yolu benimsenerek öğretmen kitleleri içinde canlı, kalıcı ve doğru hedeflere yönelik kitle çalışmaları yapılmalı tüm öğretmenlerin TÖB-DER içinde örgütlenmeleri gerçekleştirilmelidir.

Bunlar yapılabildiği oranda TÖB-DER başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi halkımızın mücadelesine daha etkin bir biçimde katılacak. Anti-faşist ve anti-emperyalist mücadele bütününde bütün faşist saldırılara daha kararlıca karşı koyabilecektir.

ÖRGÜTLENME

a) Şubemiz ile ilçe şubeleri arasında birlik ve dayanışma içine girilecek, bu şubelerle sürekli ilişkiler geliştirilecek.

b) Örgütlenmede şube yönetimi ile öğretmen kitleleri arasında dayanışma sağlanmalıdır. Bölge ve okul temsilcileri oluşturulacaktır.

c) Örgütlenmenin İzmir merkez düzeyinde bilimsel olarak değerlendirilip yürütülmesi için örgütlenme haritası çıkarılacaktır.

ç) Şubemizin üyelerinin her zaman rahatlıkla bir araya gelmesine olanak tanıyan bir lokale kavuşturulması için gerekli her türlü çaba sarf edilecektir.

d) Üye olmayan öğretmenlerin örgütümüze üye olmasını sağlamak amacıyla şube toplantılarımıza ve lokale gelmeleri, yayın organlarımızı okumaları için şubemiz en etkin bir çalışma içine girecektir.

e) Üye olan merkez köy öğretmenlerinin lokale ulaşmalarını sağlamak için mutemetleri ile gerekli ilişki kurulacaktır.

f) Lokalizm işçimize ve köylümüze açık olacaktır.

g) Şubemiz İzmirdeki demokratik kuruluşlarla yasal bir dayanışma içine girecek, örgütlü mücadelede birbirine destek olacaktır.

ğ) İzmirdeki yayın organları ile gerekli ilişki kurularak, şubemizin çalışmaları sık, sık basında duyurulacaktır.

h) Örgütlenme çalışmalarını eğitim çalışmalarını ile iç içe yürütülecek, üye tabanımızın bilinç düzeyinin yükseltilmesi için eğitim çalışmalarına önem ve öncelik verilecektir.

ı) Üyelerimizin büyük kısmının örgütlenmede etkin üye olması için yaygın, sürekli eğitim çalışmaları yapılacaktır.

i) Eleştiri ve özeleştirme sonuna kadar açık olacaktır. Gerektiğinde eleştiri ve özeleştirme toplantıları düzenlenecektir.

YAYIN

a) Üyelerimiz arasındaki diyalogu sağlamak, örgütsel çalışmalarımızı öğretmen kitlelerine yansıtmak, öğretmenlerin eğitim öğretimi ile ilgili sorunlarını ve diğer haklarını kamu oyuna duyurmak amacıyla 15 günlük veya aylık bir haber bülteni veya gazete çıkarılacaktır.

b) Çıkaracağımız bu yayın organı şubemizin olanakları ölçüsünde tüm üyelerimize, çevre şubelere parasız gönderilecektir.

KİTAP VE KİTAPLIK

a) Şubemizde üyelerimizin her an yararlanabilecekleri geniş bir kitaplık kurulacak, üyelerimizin kitap sahibi olmalarını sağlamak amacıyla tanzimatlı kitap satışı yapılacaktır.

b) Çeşitli gazete ve dergilere abone olunarak

üye arkadaşlarımızın bunları okumaları sağlanacaktır.

TIYATRO

a) Üyelerimizden tiyatro alanında çalışması olan arkadaşlardan bir tiyatro kolu kurulacak, bu kolun hazırlayacağı kitlelere mesaj götüren toplumsal içerikli oyunlar çalışan kitlelerin bulunduğu semtlerde halka seyrettirilecek.

b) Üyelerimizin çalıştıkları okullarda devrimci öz taşıyan oyunları öğrencilerle hazırlayıp sergilemeleri için, elimizden gelen tüm olanakları kullanacağız.

c) Genel merkezle anlaşma yapmış devrimci tiyatrolar ilimize geldiğinde bunu üyelerimize duyurup seyreteceklerini sağlayacağız.

ÖZLÜK SORUNLAR

a) Anti-Emperyalist, anti-faşist ve demokratik mücadelelerde tabanımızla en etkin şekilde yer alacak, ilimizdeki sendikalarla ve diğer demokratik kuruluşlarla dayanışma içinde GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA hakkımız alınması için yasal yollarla miting, yürüyüş, kapalı salon toplantıları ve açık oturumlar düzenlenecek. Genel merkez düzeyindeki çalışmalar en etkin şekilde desteklenecektir.

b) Tüm seminer ve öğretici yetiştirici kurslara katılan öğretmenlere yolluk ve günlük ücret ödenmesi, öğretmenlerin iş ve can güvenliğinin sağlanması yönünde demokratik mücadele yapılacaktır.

ç) İş riskleri ve ek ders ücretlerinin zamanında ödenmesi için gerekli çalışmalar yapılacaktır.

ç) Öğretmen liselerinin demokratik hakları için vermiş oldukları mücadele yasalar doğrultusunda desteklenecektir.

d) Üyelerimizin hukuksal sorunlarını en etkin şekilde savunacak devrimci avukatlarla gerekli ilişkiler kurulacaktır.

e) Merkez köylerde çalışan okul müdürlerinin geçmiş makam ücretlerinin ödenmesi, ilimizde çalışan öğretmenlerin farklarının zamanında verilmesi için gerekli girişimler yapılacaktır.

f) Meyak kesintilerinin faizleriyle geri verilmesi için Genel Merkez düzeyindeki çalışmalar en etkin şekilde desteklenecektir.

g) İlimizde mektupla yüksek öğretime devam eden TÖB-DER'li öğretmen arkadaşlarımızın mektupla yüksek öğrenim derneği ile dayanışma içinde yönetmelik sorunlarıyla ilgili gerekli demokratik mücadele verilecek.

ğ) Orta ve ilk öğretimdeki resim, müzik, beden eğitimi öğretmenlerinin ders dışı faaliyetlerinin ücretlendirilmesi için gerekli demokratik mücadele yapılacaktır.

MİLLİ EĞİTİM DİSİPLİN KURULLARI

a) Bugün hem davacı hem yargıç durumunda bulunan il disiplin kurullarının kaldırılıp, yerine bağımsız il idare mahkemelerinin kurulması için genel merkez düzeyindeki demokratik mücadeleleri destekliyeceğiz.

b) İl disiplin kurulları görev yaptığı sürece bu kurullarda öğretmen haklarını en etkin, en tutarlı ve sonuna kadar savunan üyelerimizin görev almasına çalışacağız.

SAĞLIK SOSYAL YARDIM SANDIĞI

a) Artan hayat pahalılığı karşısında her gün biraz daha yoksullaşan ilk okul öğretmenlerinin ayda bir maaşlarından kesilen 20 liralık ayaktan duran bu sandığın arpalık durumundan çıkarılıp, öğretmenlerin çıkarları doğrultusunda kullanılması için genel merkez düzeyindeki çalışmalara etkin bir şekilde katılacaktır.

YÖNETİCİLER

a) Yöneticilerin öğretmenler tarafından seçilmesi en demokratik bir yoldur. Genel merkez bu doğrultudaki çalışmalarına etkin bir şekilde katılacağız.

b) Okullardaki okul yöneticilerinin kesinlikle o okul öğretmenleri tarafından seçilmesi için gerekli demokratik mücadele yapılacaktır.

Bağımsızlık
Demokratik
Sosyalizm
Kavgasında

öncü

15 GÜNDE BİR ÇIKAR

Sahibi: Mehmet Kırılı;

Sorumlu Yazı İşleri Md: Ali İhsan Özgür;

Yönetim yeri: Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray ist.

200 kuruş

Abone:

6 aylık 25;

1 yıllık 50 lira

SAYI:

1

Dizildiği yer: Arpac matbaası

Basıldığı yer: Arpac mat.

Son baskı tarihi: 15/2/1976

Değerli okuyucu,

Gazeteniz ÖNCÜ şu anda elinizde. Gazetenizin birinci sayısının çıkışında bir takım teknik imkansızlıklar yüzünden önemli bir hata var. İzleyicilerimize Tüm Sosyalistlere ve Devrimcilere karşı duyduğumuz sorumluluk bizi bu düzeltmeyi bu şekilde sizlere iletmeye zorladı.

Tüm okuyucularınzanlıyış göstereceğini umarak ve gazetenin bundan sonra daha titiz bir şekilde çıkacağını bildirerek ÖZÜR DİLERİZ.

ÖNCÜ'nün ikinci sayısında " SENDİKAL MÜCADELEDE FAŞİST SALDIRILAR" başlığı ile çıkan yazının, ikinci sütündeki devamı okunamayacak bir şekilde (matbaa hatası) ters basıldı. Yazının doğru olması gereken şeklini aşağıya koyuyoruz.

"..... süreden beri tüm fabrikalarda DISK'e geçme mücadelesi veren işçilerin yıldırılmasını püskürtülmesini arzulayan, buna ihtiyaç duyan İzmir'li patronlar. Ancak bununla beraber MHP'nin ve Ülkü Ocaklarının prestijini artması ve planlarını taktiklerinin başarılı olması es geçilemeyecek nokta. Seyrişehir Alimünyüm tesirlerindeki olaylar da pek farklı olmadı, netice doğrudan MHP' li Türk Metal-İş in yetki alması ile sonuçlandı, yani MHP için tabiki tam bir zaferdi. Dikkat edilirse bu iş yerleri patronu DEVLET olan iş yerleridir. Ve MHP nin de özellikle çalışmalarını yürüttüğü yerler buralardır. Türkiye'nin en büyük fabrikası olan İskenderun Demir Çelik Tesirlerinde de aynı zor yöntemlerin tarkasından toplu sözleşme yetkisi MHP li Çelik İş e verildi.

Bu çalışmalarını engellemenin yolu basına verilecek demeçler ya da işçiye dağıtılacak şunu alsam, bunu da alsam yazılı bildirimler değil, düşmanın kullandığı yöntemlerin, örgütlü disiplinli bir şekilde aynen cevaplandırılması olsa gerektir. Faşistlerin sendikal mücadelede uyguladıkları şiddet yöntemlerine karşı mücadelemiz somut olmalıdır.

Yönetim Yeri : Selimpaşa Sokak,
Hocaoğlu Han 5/5
Aksaray-İSTANBUL

Devrimci Selamlar
ÖNCÜ

TÜSTAV